

2019. JANUÁR: EBBŐL AZ AKOLBÓL VALÓK... + KERESNI AZ ELVESZETTET + „BOLDOG REMÉNYESÉG” – FÉNYEK ÉS ÁRNYAK
+ ÜDVÖZÍT-E AZ EGÉSZSÉGÜGYI REFORM? + JELENVALÓ IGAZSÁG A VÉG IDEI ZAVARGÁSOK KÖZEPETTE
+ KRISZTOLÓGIAI VÁLASZÚT 1952-BEN + TÖBB MINT LELKISMERETESSÉG

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVÉLETÉT VÁRÓKNAK

IMÁDAT
a templomok
falain túl

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

Hope discovery
DINAMICĂ, FASTER.
KOMOLY ÜZENETEK, NÉHÁNY PERCBEN.

WWW.HOPEDISCOVERY.RO

CSALÁDI ÉLET OSZTÁLY

2019. február 2–9. – A KERESZTÉNY OTTHON HETE

Egy újabb alkalom imalelkületben kutatunk Istennek a Szentírásban és a Prófétaság Lelkében kinyilatkoztatott tervét a keresztény otthonra vonatkozóan.

CONVENȚIA NAȚIONALĂ
ADVENTISTĂ DE
SOCIETATE
ȘI MIȘCĂRE SOCIALĂ

ORSZÁGOS ADVENTISTA KONVENCIÓ
SZOCIÁLIS GONDOZÁS
ÉS MISSZIÓ

2019. ÁPRILIS 12–14.

Az esemény iránt érdeklődő személyek az alábbi weboldalon iratkozhatnak fel:
<http://uadventus.ro/conventieNAMS2019>

További információk:
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro

A VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE KIIDÓ KÖNYVAJÁNLATA:

A modern étellel járó stressz megnehezíti az egészséges kapcsolatok kialakítását és fenntartását. Házaspár és gyermekei ugyan egy fedél alatt élnek, de alig vagy egyáltalán nem kommunikálnak egymással. Sokan szeretnék, de nem tudják, hogyan alapíthatnának boldog, stabil családot.

Ez a könyv a segít majd neked:

- » erős kapcsolatokat kiépítened a körülötted élőkkel;
- » új szokásokat kialakítanod, melyek által segíthetsz gyermekeidnek jellemük fejlesztésében;
- » megismerned néhány szilárd életelvet, mely a boldog és értelmes élethez szükséges;
- » felismerned, hogyan köthetsz a házastársadhoz érzelmi, lelki, pénzügyi és intellektuális síkon;
- » eredményesebben kommunikálnod, megelőznöd a feszültségeket és a válást, de egyedül élőként is boldog, teljes életet élned.

www.adra.ro

ADRA
ROMÂNIA

A „Támogatás az újszülöttek számára” nevű projekt révén az ADRA Románia lehetővé teszi, hogy a Prahova megyei Câmpina Városi Kórház minden egyes újszülöttje a kórházból való távozásakor szükséges tisztálkodási eszközöket és alapruházatot tartalmazó kelengyét kaphasson. E projekt kedvezményezettjei olyan hátrányos helyzetben lévő családok, amelyek megfelelnek az ADRA által felállított segélyezési kritériumoknak.

2019. január. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georget Pirlitu, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Különlleges munkatársak Romică Șirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szöcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

SZERETETET KÍVÁNOK!

Rohamosan közeledünk a világ végéhez, közben magával ragad az adósságok, kötelességek, szükségletek, utazások és különféle „intézni valók” szédületes forgataga, és gyakran elfelejtjük, miért is vagyunk itt, miért élünk, mi küldetésünk célja, miért kaptunk ily tündöklő világosságot, és mit kell tennünk vele.

Lukács 18:9 versében Jézus újabb példázatot mondott: „Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették”. Mi is gyakran követjük el ezt a hibát? Úgy képzeljük, hogy mindenünk megvan: világosság, ismeret, hitalapelvek, hit, de lényegében elfelejtjük, hogy nem rendelkezünk a legfontosabbal, ami nélkül az összes többi értékét veszti, mivel a szeretetet, az ember-szeretetet – mert erről van itt szó – nemcsak prédikálni és énekelni kell, hanem élni, láthatóvá tenni – szelidség, együttérzés és önzetlenség által.

Szívesen emlékszem vissza az utcánkban lakó idős asszonyok jóságára. Egyikük mindig behívott az udvarába, amikor kenyeret sütött, majd letörte nekünk a meleg kenyér sarkát, a másik pedig mindig almával és süteménnyel kínált, és boldog volt, látva mosolygó arcunkat. A gyermekek elméjébe mélyen belevésődnek ezek a jó cselekedetek, a felnőtt ember szívét pedig megrendítik, mivel olyan máságról tesznek bizonyosságot, amely számít, és amely Istenhez vezet. Tulajdonképpen az emberek Istent látják meg benned és cselekedeteidben, de legapróbb gesztusaidban is! Viszont mindez nemcsak a kedvezményezett számára fontos, hiszen az eredmény vissza fog szállni rád! Tetszik, ahogy Ellen White megfogalmazza ezt a gondolatot:

„A JÓ CSELEKEDETEK VÉGÉZE ÁLDÁST JELENT ANNAK, AKI KAPJA, DE ANNAK IS, AKI ADJA. HA MEGFELEDKEZEL MAGADRÓL, MERT SZÍVEDEN VISELED MÁSOK JÓLÉTÉT, GYŐZELMET ARATTÁL GYENGESÉGEIDEN. A JÓTETTEKET KÍSÉRŐ MEGELÉGEDÉS NAGYBAN SEGÍTENI FOG A KÉPZELET EGÉSZSÉGES EGYENSÚLYBAN TARTÁSÁBAN. A JÓTETTEKBŐL MERÍTETT ÖRÖM ÉLÉNKÍTI A GONDOLKODÁST, ÉS SZÉTÁRAD AZ EGÉSZ TESTBEN” (BIZONYÁGTÉTELEK, 2. KÖT., 534. O.)

Ésa 58:7-8 verseiben be van mutatva, hogyan nyilvánul meg az ember-szeretet: „Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigved, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt ne rejtssd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.”

Azon gondolkodom, hogy Oscar Schindler, a Nemzeti Szocialista Párt tagja hogyan dönthetett úgy, hogy megment közel 1200 zsidót a halálból egy olyan időszakban, amikor nem igazán számított egy zsidó ember élete, és ezzel ráadásul a saját életét is kockáztatta? Hatalmas vagyona árán vásárolta meg a foglyok életét, majd végül azért bánkódott, hogy talán nem tett

A SZERETET PARANCSA AUREL NEAȚU

„ÚJ PARANC SOLATOT ADOK NÉKTEK, HOGY EGYMÁST SZERES-SÉTEK; AMINT ÉN SZERETTELEK TITEKET, ÚGY SZERESSÉTEK TI IS EGYMÁST” (JN 13:34).

TARTALOM

- 3 Vezércikk**
Aurel Neațu
Szeretetet kívánok!
- 4 Hírek**
Genetikai tanulmány
- 6 Imádat**
Adrian Neagu
Ebből az akolból valók...
- 8 Humanitárius börtönzolgálat**
Cristian Roșu
Keresni az elveszettet... és tanítani a taníthatatlant
- 10 Megemlékezés**
Filep István
A jó öreg
- 12 Szövegek és jelentésük**
Gabriel Ișvan
Sírás és fogcsikorgatás
- 13 Elmélkedés**
Emilian Niculescu
„A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?”
- 16 Tapasztalatok**
Romică Sîrbu
„Boldog reménység” – fények és árnyak
- 19 Ifjúsági élet**
Ilyés Márton
Életformálás
- 20 Adventus Egyetem**
Roxana Paraschiv
Mindenek előtt az... oktatás!
- 22 Egészség**
Adventist World
Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
Üdvözt-e az egészségügy reform?
- 24 Jelenvaló igazság**
Pavel Burlacu
Jelenvaló igazság a vég idej zavarások közepette
- 27 Teológia**
Florin Lăiu
Krisztológiai válaszút 1952-ben
- 30 Gyermekeid**
Alina Chirileanu
Utazás az Úr Igéjében
- 31 Szívtől szívnek**
Ștefan Tomoiagă
Több mint lelkiismeretesség

meg minden tőle telhetőt még több zsidó polgár megmentéséért. Isten megtalálta a módját annak, hogy felhasználja őt, számomra azonban az tűnik igazán csodálatosnak, ahogy ez az ember ráhangolódott a mennyei akaratra. Úgy gondolom, sokszor könnyebb Istennek meggyőznie egy „hitelent” a rászorulóért lefektetett terve véghezvitele érdekében. Ezt hangsúlyozza az irgalmas szamaritánus példázata is.

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13:34) – mondta Jézus a tanítványoknak. Azt hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy nem a parancsolat tartalma volt új. Az Ótestamentumban is megtalálható az embertárs iránti szeretetre szólító parancs (3Móz 19:18). Ellenben két oka is van annak, hogy újnak nevezhető: elsősorban az, hogy az Úr Jézus élete és áldozata a szeretet ténylegesen új példáját nyújtotta, olyat, amivel a keresztségig nem találkozhattunk. Annak a szeretetnek a példáját, mely kész a végsőkig kitartani, és hetvenhétszer is megbocsátani. Másodszorban pedig, Jézus halála teremtette meg a parancsolat teljesítésének keretét. A szeretet parancsolatát Jézus adta és fogalmazta meg, és most nekünk, az egyháznak kell ezt alkalmaznunk (1Jn 2:8). ■

Aurel Neațu, a Romániai Hetednap Adventista Egyház Uniójának titkára

GENETIKAI TANULMÁNY: AZONOS IDŐSZAK- BAN JELENTEK MEG AZ ÁLLATOK ÉS AZ EMBER

Megleپő következtetéseket vont le az egyik nemrég napvilágot látott, átfogó genetikai tanulmány: az állatok több mint 90%-a egyazon időszakban jelent meg. Ez nyilvánvaló tudományos bizonyíték a teremtésre, vagy legalábbis a globális özönvíz bibliai leírására vonatkozóan! E tanulmány során több millió DNS-szekvenciát elemeztek, és megleپő eredményekre jutottak, amelyek feje tetejére állíthatják a fajok eredetével kapcsolatos eddigi nézeteket.

A széleskörű genetikai kutatómunka során Mark Stoeckle, a Rockefeller Egyetem emberi környezetet vizsgáló programjának kutatója, valamint a Bázeli Egyetem genetikusa, David Thaler felfedezték, hogy a földön az állatok 90%-a (10 állatfajból 9) gyakorlatilag az emberrel egy időben jelent meg.

Az utóbbi évtizedben több száz tudós nagyjából 5 millió DNS-mintát gyűjtött be 100 000 különböző állatfajtól. Stoeckle és Thaler ezt az 5 millió genetikai „ujjlenyomatot” tanulmányozva jutott el az evolúcióval kapcsolatos eddigi legmegleپőbb felfedezésre.

És pedig: kétféle DNS létezik. A legtöbb ember a nukleáris DNS fogalmát ismeri. Ez a DNS tartalmazza minden egyén sajátos felépítési „tervét”. Ezt adják át a szülők a gyermekeiknek. A genom párba rendezett molekulák sorából áll. Három milliárd ilyen pár létezik, ezek alkotják a génállomány több millió formáját.

A kevésbé ismert DNS-típus viszont a sejtek mitokondriumában található. A mitokondriumok energiát generálnak a sejtek számára, és 37 gént tartalmaznak. Ezek közül az egyik a COI-gén, melynek segítségével termelődnek a DNS-vonalkódok. Az összes faj hasonló mitokondriális DNS-sel rendelkezik, mégis van bennük egy olyan fokú eltérés, amelynek a segítségével megkülönböztethetőek a különböző fajok.

„MIKOR LÁTOM EGEIDET, A TE UJJAJDNAK MUNKÁJÁT; A HOLDAT ÉS A CSILLAGOKAT, AMELYEKET TEREMTETTÉL: MICSODA AZ EMBER, MONDOM, HOGY MEGEMLÉKEZEL RÓLA? ÉS AZ EMBERNEK FIA, HOGY GONDOD VAN REÁ? HISZEN KEVÉSSSEL TETTED ŐT KISEBBÉ AZ ISTENNÉL, ÉS DICSŐSÉGGEL ÉS TISZTESSÉGGEL MEGKORONÁZTAD ŐT! ÚRRÁ TETTED ŐT KEZEID MUNKÁIN, MINDENT LÁBAI ALÁ VETETTÉL. JUHOKAT ÉS MINDENFÉLE BARMOT, ÉS MÉG A MEZŐNEK VADAIT IS; AZ ÉG MADARAIT ÉS A TENGER HALAIT, MINDENT, AMI A TENGER ÖSVÉNYEIN JÁR. MI URUNK, ISTENÜNK, MILY FELSÉGES A TE NEVED AZ EGÉSZ FÖLDÖN!” (ZSOLTÁROK 8:3–10)

Az Ontario Intézet biológus igazgatója, Paul Herbert a COI-gén alapján kifejlesztette a fajok azonosításának egy új módszerét. 100 000 különböző faj COI-génjének elemzése nyomán Stoeckle és Thaler arra a következtetésre jutott, hogy az állatok nagy többsége egyazon időben jelent meg.

Megállapították, hogy a fajok közötti neutrális (semleges) mutáció nem mutatott ki olyan mértékű eltéréseket, mint azt korábban tudni vélték. A neutrális mutáció alatt az egymást követő nemzedékek során kialakuló kisebb mértékű mutációkat értjük. Ehhez hasonlíthatóak például a fák növekedési gyűrűi, melyek segítségével megállapítható egy bizonyos faj

vagy egyed életkora. A kutatók szerint a tanulmány eredményének egyik elfogadható magyarázata egy hirtelen bekövetkezett esemény lehet, amely hatalmas traumát jelentett a környezet számára, és a földön élő fajok zömének pusztulásához vezetett.

Ilyen körülmények között juthatunk az egész földre kiterjedő nagyfokú genetikai változásokhoz, amelyek új fajok megjelenését teszik lehetővé.

„Igencsak meglepő volt számomra ez a következtetés, ezért minden tölem telhető módon harcoltam ellene” – vallotta be Thaler. ■

VISION NEWSLETTER 4/1f8 www.advedia-vision.org

EBBŐL AZ AKOLBÓL VALÓK...

Ha Istennek nyája van, miért van szüksége akolra is? A vallásos világot egyre komolyabban foglalkoztatja ez a kérdés. A Pew Reserch Center által közölt tanulmány szerint a világ harmadik legnagyobb vallásos csoportosulását vallásfelekezethez nem tartozó egyének alkotják. Az ateisták és agnosztikusok mellett ehhez a csoporthoz egyre több olyan személy csatlakozik, aki hisz az Istenség létezésében, viszont egyetlen ismert felekezettel sem azonosul.

Ma már nem furcsa független, egyházhoz nem tartozó keresztény gyülekezetekről beszélni, amelyek olyan embertömegeket vonzanak maguk köré, akik a hivatalosan elismert vallásoktól eltérő módon szeretnék megismerni Istent. És ez nem minden. Helyi gyülekezeti szinten egyre több hívó érzi, hogy magányos, és hogy a közösség nem fogadja be őt, ezért inkább távol marad a nyilvános gyülekezeti imádatától. Természetes, hogy az istentiszteleteken résztvevők – akiknek barátai is vannak a közösségben, és szívesen találkoznak egymással szombatunként – nem tudják megérteni ezt a magatartást, és könnyen gondolják úgy, hogy minden esetben csak az otthonmaradó személy okolható az előállt helyzetért.

Könnyen azt képzelhetjük, hogy mivel jól érezzük magunkat az istentiszteleten, a gyülekezetbe látogató összes vendég hozzánk hasonlóan jól fogja érezni magát,

ám elfelejtjük, hogy nem a találkozás helye eredményezi az örömet, hanem az, ami ott történik. Érthető Jézus felszólítása: „azokat is elő kell hoznom”, viszont mégis kihívást jelent megértenünk, hogy mi a feladatunk, és mit tehetünk annak érdekében, hogy ezek a juhok bent maradjanak az „akolban”.

Ellen White írta az akollal kapcsolatban: „A gyülekezet azonban nagyon értékes előtte. Ebbe a foglatatba helyezte drágaköveit, ebbe az akolba terelte nyáját. Azt szeretné, ha nem lenne rajta sem szeplő, sem ránc, sem semmi sömörögözés. Kimondhatatlan vágyakozással vágyik gyülekezetére. Ezért nyújt lehetőséget, hogy fáradozunk érte, s mint szeretetünk és hűségünk zálogát, elfogadja fáradozásunkat” (*Bizonyságtételek*, 6. köt., 261. o.). Ez az idézet határozottan értésünkre adja, hogy az akol, ahová be kell hoznunk az embereket, Krisztus egyháza, ahová be szeretné gyűjteni összes hűséges gyermekét. Bár Isten úgy döntött, hogy egyházának nemcsak láthatatlan, hanem látható jelleget is ad – ahogy tette azt az ótestamentumi időkben is –, még nem jelenti azt, hogy a hívók látható testületéhez való tartozás automatikusan az Úr azon egyházának tagjaivá tesz, mely végül megváltást nyer és bemegy a menny kapuján. Ahhoz, hogy megvalósuljon az „egy akol és egy Pásztor” terv, szükséges „hallgatni” az Ő szavára, és követni Őt.

Ilyen szempontból tehát a gyülekezetre nem úgy kell tekinteni, mint az út végére, hanem mint annak kezdetére, ahol kifejezhetjük Krisztushoz, a „juhok Nagy Pásztorához” való ragaszkodásunkat.

Imádati összejöveteleinket úgy kell előkészíteni és levezetni, hogy minden betérő személy vágyódjon megismerni a Pásztort, kívánjon az akolban, az Ige és az Úr állandó jelenlétének aklában maradni. Az egyház Krisztushoz vezet az embereket, hogy aztán az Úr vezesse az egyházat, mivel egyedül Ő az „Ajtó”, amelyen át bárki be-mehet az üdvösségre.

Az egyház folyamatosan kísértve van, hogy úgy vélje, önmagáért létezik, és csupán saját szükségleteinek, elvárásainak és érdekeinek kielégítését kell szolgálnia. Senki sem mentes ettől a kísértéstől, főleg akkor nem, amikor úgy tűnik, hogy az „elveszett juhok” egyáltalán nem mutatnak érdeklődést az istentiszteletek és a gyülekezeti összejövetelek iránt, a székek üresek, a meghívást pedig elutasítják.

De mégis, tényleg az a hely a gyülekezet, ahol az emberek megláthatják Isten országát? Az ott látottakból betekintheznek az Eredetibe, az Ő Aklába, abba a Gyülekezetbe, amelyhez örökre tartozni szeretnének?

Az entrópia törvényszerűségének súlya alatt nehezen fogadjuk el, hogy ezen a földön semmi jó nem történik magától. Nagy erőfeszítésekre van szükség minőségi dolgok elérése érdekében, miközben az eső és a szél nyomán azonnal eláraszt bennünket a gyom. A látható egyház építését szolgáló tudatos erőfeszítések nélkül nem válhat az egyház az Istennel való találkozás helyévé, ha a találkozásra érkező személyek csak a saját kényelmükkel és érdekeikkel törődnek. Az egyházhoz valaha intézett leg-szomorúbb szavak minden bizonnyal Máté 23. fejezetében található: „Íme, pusztán hagyatik néktek a ti háza-tok”. Mivel minden évkezdett alkalmat nyújt újabb célok kitűzésére, íme, néhány javaslat, mely segíthet gyüleke-zetünket olyan helyévé változtatnunk, mely megkeresi az „elvesztett juhokat”.

Beszéljetez szépen egymásról. Ellen White-nak van egy kijelentése, melyet nem szabad figyelmen kívül hagy-nunk: „A gonosz beszédek művelői és a rossz hírek ter-jesztői szörnyű átkot jelentenek a szomszédok és a gyüle-kezet számára. A közösség próbálkozásainak kétharmada ebből a forrásból fakad” (*Ünnepélyes felhívás*, 36. o.). Ezen a téren közölünk szinte senki sincs könnyű helyzetben. Ha az orvosok egyre nagyobb meggyőződéssel beszél-nek arról, hogy a táplálkozás terén a cukor függőséget okoz, a Biblia szerint a pletyka olyan, mint a „sütemény”, mely minden bizonnyal még súlyosabb függőséghez vezet. A kedves és barátságos szavak, a bátorítás, értékelés és a szeretettel mondott tanácsok kis mennyországgá te-hetik a gyülekezetet. Amennyiben ezt gyakoroljuk a csa-ládban, természetesen gyakorolni fogjuk az imádati ösz-szejöveleken is, főleg azért, mert a mellettünk levő sze-mélyek a mi „testvéreink”, azok a szentek, akikkel Jézus meg szeretné osztani a tökéletes mennyországot.

Imádkozzatok egymásért. Abban a gyülekezetben, ahol együtt növekednek, ott bizonyára együtt is imád-koznak a tagok. A szomszédoknak és a barátoknak in-kább arról kellene ismerniük bennünket, hogy értük is imádkozunk. Annak a gyülekezetnek, ahová én is tarto-zom, van egy ehhez hasonló tevékenysége, és örömmel tapasztaljuk, hogy Isten csodálatos módon válaszol az imáinkra. Lehet, hogy a körülöttünk levő emberek nem akarnak bejönni a gyülekezetünkbe, az imáink azonban bejuthatnak a házaikba. Az egymásért imádkozáshoz jól meghatározott tervre, valamint olyan személyekre van szükség, akik gondoskodnak a terv kivitelezéséről. De miért ne lehetnél az idén te magad egy ilyen személy? Meg fogsz lepódni, mennyi mindent tehet Isten egy tér-depló gyülekezetért! És ha nem találsz már kezdettől tár-sakat a terv kivitelezéséhez, ne feledd, hogy „ketten vagy hárman” már elegek ahhoz, hogy az imádkozás alkalmá-ra maga Jézus Krisztus is alászálljon.

Az év minden szakában hívd a barátaidat a gyüle-kezetbe. A látogatók előtt a gyülekezet ne csupán évente

egy hétig legyen nyitva, míg a tagok előtt mindig! Legyen a gyülekezet az a hely, ahová nem szégyellünk bármely szombatra vendéget hívni. Ehhez azonban odafigyelésre van szükség az istentiszteleteket szervezők és a résztve-vők részéről. Lehet, hogy a barátaink nem fognak a gyüle-kezetben a legjobb kórossal vagy a leghatékonyabb szó-nokkal találkozni, viszont nem is ezért bátorítottunk meghívni őket. Azt szeretnénk, ha találkoznának a mi Istenünkkel, ezért minden, ami ott történik, erről a csodá-latos találkozásról kell, hogy szól-jon. Ha az imaházban megérettük Isten jelenlétét, beszéljünk ember-társainknak is erről. Talán a lelke-sedésünk meggyőzi őket, hogy csatlakozzanak hozzánk.

Ne feledkezz meg azokról, akik a legközelebb vannak az akolhoz.

Ne feledjük, hogy nagyon sokan vannak a közelünkben, akik ké-szek Istenhez csatlakozni, ha va-laki szeretettel és figyelemmel fordul feléjük. A gyülekezeti tagok családjaiban számos jövődöbéli testvér és nőtestvér van, aki job-ban ismeri az egyházat, mint azt mi gondolnánk. Imalistánkon ők kell, hogy legyenek az elsők, misz-sziós terveink is őket célozzák meg.

Ne engedd, hogy a juhok tá-vozzanak az akolból. Minden gyüle-kezetben vannak nehézséget át-élő, magányos és elcsüggedt tagok.

El sem tudjuk képzelni, hogy sokszor milyen sokat jelent egy bátorító szó, egy telefonhívás, egy üzenet, egy kéz-fogás. Ha észreveszed, hogy a szombatiskolai csoportból hiányzott valaki, miért nem hívod fel, és miért nem mon-dod el neki, hogy érezted a hiányát?

Bár úgy tűnik, hogy a gyülekezetet haldoklik, erőtlen, mozdulatlan vagy unalmas, Isten mégis képes életre kel-teni, ha szeretnél az új évben olyan eszközévé válni, aki által tehet valamit az akolba vágyó juhokért. Nem kell azt hinnünk, hogy heti találkozóink helye a végső akol, ahová Krisztus majd begyűjti az üdvözülteket, mégis a gyülekezet annak az igazi akolnak a másolata, ahová bennünket meghív az Úr. Az egyházat Isten rendelte az-zal a céllal, hogy megkeresse az elveszetteket, és Őhöz – örök Igéjéhez – vezesse, és a mennyek országának elő-íze lehessen. Isten számára az egyház különösen értékes. Legyen számotokra is az! ■

**EGY NYÁJ,
EGY PÁSZTOR
ADRIAN
NEAGU**

**IMÁDATI ÖSSZE-
JÖVETELEINKET ÜGY
KELL ELŐKÉSZÍ-
TENI ÉS LEVEZETNI,
HOGY MINDEN
BETÉRŐ SZEMÉLY
VÁGYÓDJON MEG-
ISMERNI A PÁSZ-
TORT, KÍVÁNJON
AZ AKOLBAN, AZ IGE
ÉS AZ ÚR ÁLLANDÓ
JELENLÉTÉNEK
AKLÁBAN MARADNI.**

Adrian Neagu, a „Viață și Sănătate” Kiadó szerkesztőségi titkára

KERESNI AZ ELVESZETTET... ÉS TANÍTANI A TANÍTHATATLANT

A nagyváradi börtönben három-négy évvel ezelőtt az evangélium hirdetése csupán megszokott tevékenységeket foglalt magában: szombaton tanítás a gyakorlati kereszténységről (a rabok felfogóképességéhez igazítva), a közösségre vágyók meglátogatása hét közben, továbbá a tavaszi és téli ünnepek alkalmával 20 személy számára ajándécsomag készítése. Erőfeszítéseink, a vezetőség által meghatározott vallásos tevékenységeken való fáradhatatlan jelenlétünk ellenére folyamatosan csappant az istentiszteleteket látogatók száma, némelykor alig jött el 2–3

személy. Az adventista gyülekezetek azonban imáikkal támogatják a szolgálatot, aminek eredményeként a 2016-os esztendő elején pénzalap gyűlt a munka folytatásához, továbbá különböző lelki ajándékokkal (prédikálás, zeneszolgálat, látogatás, tanácsadás stb.) megáldott új önkéntesek jelentkeztek a munkára. Ezek az önkéntesek minden egyes alkalommal egyre nagyobb részt vállaltak a szolgálatban, mely így kedvező fordulatot vett és új lendületet kapott.

Mindez akkor teljesedett ki, amikor az országos értekezletünkön kapott javaslatok hatására eldöntöttem, hogy

nem lelkeszként, hanem a Humanitárius Börtön-szolgálat önkénteseként veszek részt az Országos Börtönhatóság által is jóváhagyott egyik programban. Ilyen megfontolásból tartam a Nevelési Osztály vezetője elé az ajánlatunkat. Egy bizonyos idő elteltével magához hívatott, és közölte, hogy programajánlataink nagy részét már szakképzett külső vagy belső munkatársakkal végzik, de van egy kivétel: az írás-olvasás tanítása. Elcsodálkoztam, hogy épp ez a terület nincs lefedve, mivel a börtön iskolájának bármelyik tanára vállalhatta volna a feladatot. Ránéztem beszélgető partnereimre, és máris tudtam, hogy nem lesz könnyű dolgunk. Viszont éreztem, hogy egyházként vízváltóhoz érkezünk: eljött az ideje annak, hogy láthatóvá váljunk, és megváltoztassuk a világ rólunk alkotott felfogását. Így hát elfogadtam az intézmény szükségének kifejezése mögött meghúzó ajánlatot, és következett, hogy elkezdjük az ellenőrző és akkreditációs procedúrákat. Időközben rájöttem, hogy az írástudatlanokkal foglalkozni az egyik legnehezebb dolog, mivel deviáns viselkedésű, pszicho- és szociopata személyekről van szó, akikkel általában senki sem dolgozik szívesen, ráadásul az eredmények sem kecsegtetőek.

Habár korábban dolgoztam már az oktatásban, sok szempontból egyedi és kihívásokkal teli tapasztalatot jelentett a tíz olyan felnőtt rabbal megtartott 32 találkozó, aki egyetlen iskolai osztályt sem járt ki. A találkozók alatt (2016. március–június) figyeltem fel arra, hogy a részemről tanúsított türelem, viszonyulás és megértési készség kellően megfelelő kapcsolat kialakításához vezetett hét rabbal ahhoz, hogy elkezdjenek járni a szombati istentiszteleteinkre. Bibliákat adtunk nekik ajándékba, hogy ezzel is bátorítsuk őket az olvasásra, és számukra ez lett az új tantárgy első tankönyve. A szünetekben, valamint amikor próbáltam az asztal melletti üléshez egyáltalán nem szokott testhelyzetükön korrigálni, vagy amikor saját kezemmel próbáltam meg egy-egy változatlanul „BOX” feliratú tetovált öklöt a betűk körvonalainak megrajzolására segíteni, elbeszélgettünk a nehézségeikről is. Elmesélték, hogyan kerültek börtönbe, és honnan származnak. Hihetetlen élettörténeteik voltak. Aztán kapcsolatba léptünk a családjainkkal is. Börtönön kívül dolgozó önkénteseink meglátogatták a családokat, és ennek híre kelt. Sokaknak tudomására jutott, hogy valakik többet tesznek annál, mint vallásos dolgokról beszélnek egy fekete borítós könyvből, amit azon a környéken nem igazán értenek az emberek. És a börtön személyzete kezdett másképpen

nézni ránk: már nem voltunk szektások, akik csak ki akarják pipálni a „fogoly voltam, és eljöttetek hozzám” jellegű vallásos tevékenységet, hanem mi lettünk a „bolondok”, akik hisznek a VÁLTOZÁSBAN, és tesznek is érte. Így hát felkértek, hogy folytassuk az együttműködést.

A következő „tanév” (2017. április – június) egy újabb hétagú csoportot hozott, akikkel együtt vettük át az írás-olvasást tanító programot, ami most már az elemi iskola előkészítő osztályával egyenértékű volt. A nagyváradi börtönben egyetlen rab sem iratkozhatott be az I. osztályba, ha nem végezte el a mi tanfolyamunkat. Ami pedig a legutóbb véget ért időszakot illeti (2018. március – június), az egyik legnehezebb és legfelelősségteljesebb volt, mivel öt fokozott biztonsági körülmények között fogvartartott személlyel dolgoztunk. Ketten közülük még románul sem tudtak helyesen beszélni. Mivel „veszélyesnek” minősített foglyok voltak, a tevékenységek alatt szűkség volt a különleges egységhez (EOS) tartozó tiszt állandó jelenlétére. Sokszor elgondoltam, látva akciófilmbe illő testalkatát és felszerelését, hogy ha a világ oda jutott, hogy a saját védelme érdekében szinte minden tevékenység során álarcot kell viselnie, akkor annál átlátszóbbaknak kell lennünk nekünk annak érdekében, hogy lelkeket nyerjünk meg. Nagyváradon a börtön vezetése minden év végén köszönetet mond az erőfeszítéseinkért, és ez áldást jelent számunkra, de az is áldás, hogy abban reménykedhetünk, hogy a munkát folytathatjuk (amit megígérték nekünk).

A három év tevékenysége során felfedeztem, hogy a börtön-szolgálatban az eredményeket nem feltétlenül a résztvevők vagy a megkereszteltek számában kell mérnünk, hanem elsősorban a Krisztusért és az Ő egyházáért türelemmel végzett munka hatásában. Mivel egyik is, a másik is... MEGÉRI. És nem a teológiai tanítások, a meggyőző és vitathatatlan elméleti érvek megértésében keresendő a nyereség, hanem a világot MEGVÁLTOZTATÓ folyamat hűséggel végzett munkájában, legyen az bármilyen fájdalmas, rögzös és földi dicsőséget nélkülöző is. Mivel ha a Megváltó „azért jött, hogy megkeresse, ami elveszett”, illendő, hogy a tanítványai is a taníthatatlanokat tanítsák. ■

Cristian Roșu, lelképásztor, a nagyváradi börtön önkéntes tanára, Humanitárius Börtön-szolgálat

A SZERETET ÁBÉCEJE CRISTIAN ROȘU

HA A MEGVÁLTÓ
„AZÉRT JÖTT, HOGY
MEGKERESSE,
AMI ELVESZETT”,
ILLENDŐ, HOGY
A TANÍTVÁNYAI IS
A TANÍTHATATLA-
NOKAT TANÍTSÁK.

A JÓ ÖREG

Ma ismét megjelent. Nem azért, mert unatkozott, hisz idős korában hozzászólt a magányhoz. Mondani akart valamit, amit kevesen tudnak, vagy talán senki... Ahogy az lenni szokott, kevesen figyeltek rá. De egyszer egy évben mégis megemlékeztek róla, egyre több csodálkozással, tisztelettel: a születésnapján. Mintha a halálnak üzent volna hadat azzal, hogy újból megélt egy esztendőt. Az idén töltötte a száztizenötödik életévét.

Kedves olvasó! Gondoltad volna, hogy a kezekben lévő jó öreg folyóirat idén száztizenöt éves? Száztizenöt évvel ezelőtt, 1904-ben jelent meg az első magyar adventista folyóirat, *Az Arató* néven.

A lapot John Friederik Huenergardt, az első, Magyarországra küldött adventista misszionárius szerkesztette, negyedévente jelent meg, belmissziós folyóiratként. A világmiszió híreit, a szombatiskolai tanul-

John F. Huenergardt

mányokat, különböző bibliatanulmányokat, hirdetések, valamint a még élő Ellen White írásait tartalmazta.¹

Azóta váltogatta a nevét, volt *Evangéliumi Munkás, Hírnök, Advent Hírnök, Adventszemle*. Kuriózumként említem meg, hogy egy időben *Curier* néven is megjelent az erdélyi magyarok számára. Közben korán megszülte gyermekét, az *Idők jeleit* is.

Országokat élt túl. Az Osztrák-Magyar monarchiában született, de Hamburgban nyomtatták először. Túlélte a két világháborút, majd különböző formában élt a szét-

tépett Magyarország elcsatolt területein, köztük Romániában is. Megjelent imperialista, kommunista és kapitalista rendszerben is, rendszerváltásokkal dacolva.

Korához képest elég jól mutat... de látszik rajta, hogy öregszik. Talán, együtt az olvasó közösséggel, együtt az egyházzal.

Ma, amikor a magyar adventista közösség már öthat generációt is maga mögött tudhat, valami látványosan változik bennünk. Egyre erősebbé válik a közösség szociális jellege: a közösséghez való tartozás tudata gyakran erősebb, mint az egyház tanításaiból származó identitástudat. Egyházi közösségünk egyre inkább hasonlít az őt körülvevő világhoz. Kevés a miszió, a nem adventista környezetből származó keresztiségek száma. Végso soron, az adventista folyóirat iránti csökkenő érdeklődés is tanúsítja, hogy valami megváltozott. Elkezdünk öregedni és fogyni. Panaszkodunk, hogy egyre kevesebben vállalnak szolgálatot. A statisztikai jelentések önmagukért beszélnek, de megtévesztők is lehetnek.

Bő fél évvel *Az Arató* megjelenése után, 1905-ben az adventista tagság száma Magyarországon még csak 206 személy volt, és ez a szám magába foglalta a nem magyar ajkú tagokat is. E kis taglétszám ellenére mégis volt egy élő folyóirat, majd három évvel később kiadták az első magyar adventista énekeskönyvet is. A tagság száma még ekkor is ötszáz alatt volt, de így is életerős, reményteljes, fejlődő közösség volt. Tehát nem a tagság nagyságának köszönhetette az erejét. Akkor hát mi volt fejlődésének az oka?

Amikor a közösség növekedésének okait keressük, rendszerint a háborús idők nehézségeire gondolunk, arra tudniillik, hogy a háború készítette az embereket a megtérésre. De 1905-ben még béke volt. Magyarország a dualizmus korát élte; mintegy fél évszázad telt el a kiegyezés után, és az Osztrák-Magyar Monarchia gazdasági és kulturális tekintetben is gyorsan fejlődött. A békés, viszonylag stabil országban gyorsan gyökeret vert az új vallás. Mi volt tehát a növekedés oka?

A korszakot a racionalizmus határozta meg, a kérdés, hogy mi az igazság. A kor embere az igazságot kereste, és árat is fizetett azért, hogy követhesse. Így hát az érvelés eszközt használva, a vallás tanításait viszonylag könnyű volt terjeszteni. A Biblia iránt érdeklődők egyszerűen megértették, hogy a Szentírás a szombat érvényességét tanítja, nem pedig a vasárnapét. Így történt a többi bibliai igazsággal is, és ez a kor embere számára

Negyedévi kimutatás a magyar missziói területről

1905. április 1-től június 30-ig.

Helységek	Tugok száma	Felvét.		Dézsmá		Elsőnap. adom.		Imanapi adom.		Szombati iskola			Vall. irat. egy.	
		K	f.	K	f.	K	f.	K	f.	Tugok száma	K	f.	K	f.
Arad	27	—	—	110	60	2	12	—	—	20	6	74	5	7
Békés-Csaba	12	1	—	71	37	—	—	—	—	13	12	64	—	—
Brassó	7	1	—	26	40	7	15	—	—	8	10	83	3	19
Budapest	26	4	—	291	—	—	—	—	—	30	16	66	49	9
Fogarás-Diár.	24	—	—	67	84	—	54	—	—	22	16	97	—	17
Kolozsvár	35	2	—	60	—	1	—	—	—	20	15	—	12	10
Nagyselyk	5	—	—	29	80	—	69	—	—	9	4	20	1	3
Nagyszében	8	—	—	19	—	2	—	—	—	5	5	—	—	—
Nagyvárad	9	1	1	35	74	—	—	—	—	10	4	32	—	10
Récsé	4	—	—	55	—	3	20	—	—	4	10	—	—	—
Szegesvár	11	1	—	143	—	1	—	—	—	10	9	—	2	8
Temesvár	8	—	—	66	—	4	—	—	—	8	4	—	—	—
Vista	30	—	—	—	—	—	—	—	—	34	6	—	—	—
Összesen	206	10	1	975	75	21	61	—	—	193	121	56	72	85

Az Arató: 1905/4. szám

eléig indok volt ahhoz, hogy csatlakozzon a közösséghez. Tehát, az igazság győzte meg az új csatlakozókat.

Mára valami megváltozott az emberben. A mai ember kérdése nem az, hogy mi az igazság, hanem az, hogy milyen haszna származik belőle? Vagyis gyakorlati hozzáállást tanúsít mindahhoz, amit befogad az életébe, vagy amiért kész áldozatot is hozni. **Ma inkább a gyakorlati igazság érdekel, az, ami meg tudja változtatni az életet a jóra.**

Közösségünk válaszút előtt áll: vagy halad tovább a maga útján, és öregszik és megfogyatkozik, vagy olyan evangéliumot él és hirdet, amire vágyik a világ, ami megváltoztatja az életet a jóra. Létkérdés ez számunkra. Ma is üres az ember szíve, és semmi sem helyettesíti Jézus Krisztus helyét a lélekben. Valós változást, valós vallást vár tőlünk a világ, mely által az ember ember lehet újra.

Isten eredetileg mindent az ember hatalmába helyezte a földön. (Lásd. Zsid. 2.) Ma mégis minden fölének kerekedett. Kicsúszik kezünkől a vezetés. A bűn következményeként az ember gonosz erők alá vettetett. Sátán és a halál hatalma alá.

Az apostoli hitvallás egyetlen, jelen időre vonatkozó mondata – hogy tudniillik Jézus Krisztus az Atya Isten jobbán ül – azt jelenti, hogy Jézus érvényt szerez földi életében kivívott győzelmének. Közvetít Isten és ember között, hogy mindent ismét az ember lábai alá vessen. Visszahelelyezi a hívő embert az ördög ereje fölé, a halálból az életbe.

A lehetőséget, hogy Istennel együtt újból uralkodhassunk, hogy szolgálókból fiak és fiakból örökösök lehessünk, a „hitben való engedelmesség” által kapjuk (Róm 1:5).

Isten maradék egyházát jellemzi, hogy megtartja Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Az új-

szövetség gyakorlati lényege: a tiszta élet. „Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat.” (Zsidó 8:10)

Ma arra hívattunk, hogy bizonyosságot tegyünk az evangélium lényegéről: a hitben való engedelmességről (Róm 1:5), hogy va-

lóságosan Isten szava szerint éljünk. Hogy hit által a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. (Róm 8:4). Miközben evangelizálásaink sikeréért epekedünk, a teremtett világ az Isten fiainak megjelenését sóvárogja (Róm 8:19), akik élnek az Isten szava szerinti életet, mely által a gonosz erői fölé kerekedhetnek mindennapi életükben, végérvényesen.

Száztizenöt évvel *Az Arató* megjelenése után Isten ismét győzelmet ígér népének. Megújulást, mely felkészít az aratásra. A győzelemhez túl kell tudnunk tekinteni a statisztikákon. Emlékezzünk a lendületre és erőre, mely az előttünk járókat jellemezte. Örüljünk, hogy Isten számunkra még jobbról gondoskodott. Nemcsak racionális igazságról, hanem üzenetről, mely megváltoztatja életünket a jóra, és úrrá tesz kezei munkáin. E tudat nyújtson számunkra reményt a nehezebb napokon is!

Mondjuk együtt Tompa László magányos fenyőjével:

„Görnyedtem én még máskor is,
némultan, hó és jég alatt,
de törzsem, ágam akkor is,
a hó alatt is zöld maradt.
Kibírtam én már sok telet,
míg jöttek a jégtörő szelek,
s gallyaimon, mint húrokon,
új füvalmak zenéltek!
Így múlnak, újulnak évek...
Én az idővel bátran szembenézek!”

1929 ■

1. A következő honlapon az olvasóközönség számára is hozzáférhető: <http://www.kisegyhazkutato.hu/arato.html>

Filep István, lelkipásztor, Észak-Erdélyi Egyházterület

**REMÉNYKELTŐ
TÖRTÉNELMÜNK
FILEP
ISTVÁN**

SÍRÁS ÉS FOGCSIKORGATÁS

Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek, és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lésszen sírás és fogcsikorgatás” – olvassuk Mt 13:41-42 verseiben.

A kérdés az, hogy a gonoszok tüzes kemencébe – a sírás és fogcsikorgatás helyszínére – való vettetésének leírása vajon a pokolra utal, ahol majd a bűnösök örök kí-

nok közt szenvednek, a sírás és fogcsikorgatás pedig a kínzás következménye? Mit mond erről a Biblia?

Jézus Krisztus többször is beszélt a végső ítéletről, különféle szemléltetéseket használva. Ezek némelyikében benne volt az emésztő tűz képe, másokból viszont hiányzott. Ebből levonhatjuk a következtetést, hogy a Megváltó figyelmének közepontjában nem maga a tűz állt, hanem az általa megjelölt embercsoportok végső állomása.

A fogcsikorgató emberek jelenete többször feltűnik a Bibliában, és sok esetben ellensze-

gülő és provokatív dühöt fejez ki. Ezzel a leírással találkozunk István kivégzésénél is, amikor gyilkosai „fogaikat csikorgatják vala ő ellené” (Csel 7:54). Az evangéliumokban Jézus által hétszer használt kifejezés mindegyikének esetében felfedezhetjük, hogy a „sírás és fogcsikorgatás” az alábbi szövegösszefüggésekben jelenik meg:

- A külső sötétségbe vettetéssel társítva tűnik fel (Mt 8:12; 22:13; 25:30);
- Az Ábrahám országából száműzött zsidóknak lesz részük benne (Lk 13:28);
- A képmutatóknak lesz részük benne (Mt 24:51);
- Megjelenik a „tüzes kemence” kifejezés. Ide vetik a bűnösöket (Mt 13:41-42);
- Újból a tüzes kemencével együtt van megemlítve. Ide vetik az igazak közül kiválasztott gonoszokat (Mt 13:49-50).

A sírásra és fogcsikorgatásra ítélt személyeket mindegyik esetben elválasztják az Isten elfogadásában részesült személyektől. Valahányszor ez a kifejezés feltűnik az evangéliumokban, a szövegkörnyezet előbb a tiltást, a kivetést és az elutasítást hangsúlyozza. A fent említett hét esetből ötben a fogcsikorgatóknak megtiltják, hogy részük legyen áldásban és örömben; ezekben az esetekben

nem esik említés a tűzről. Két leírásban azonban a gonoszokat „tüzes kemencébe” vetik. Amikor a bibliai jelenet a tüzet is tartalmazza – más esetekhez hasonlóan, amikor a Szentírás az isteni pusztítást a földjét letakarító földműves munkájához hasonlítja (lásd Mt 3:10-12) –, hangsúlyt kap a pusztítás látványa, és még csak utalást sem találunk arra vonatkozóan, hogy Isten közbelép a gonoszok megmentése érdekében, ahogy azt Dániellel és társaival tette a tüzes kemencében.

Az itt említett sírásról a Szentírás szinte semmit sem mond, éppen ezért az örök és kínzó pokol elvének hívei sem igyekeznek túlságosan boncolgatni ezt a fogalmat.

Ézért tehát ésszerű és a szöveggel is összhangban van az az értelmezés, mely szerint az itt említett sírás azok reakciója, akiket kiűznek Isten jelenlétéből, akikben tudatosodik, hogy mekkora örömben lehetett volna részük Isten oldalán... A „sírás és fogcsikorgatás” egyszerűen csak mélységes, elviselhetetlen bánkódást fejez ki. Aki ezt megérzi és tudatosan benne a sorsa, azt egyszerűen lesújtja a felismert valóság. Ez korántsem a megtérés, a fájdalom és a lelkifurdalás bánkódása. Ellenkezőleg: dühöt, erőszakot és szembeszállást fejez ki. Az igeszkasz ezt a jelenetet közvetíti, és nem a pokolban fizikai-lag sínylődő embereket.

Jelenések könyvének 20. fejezetében találunk egy másik bibliai leírást, mely összhangban van a tanulmányozott igeszakaszokkal, és ahol az Isten nagy fehér ítélőszéke előtt kiűzött gonoszok frusztrációs reakciója erőszakos kirohanást eredményez, nem pedig megtérést: „És feljövének [a gonoszok] a föld szélességére, és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészté azokat” (Jel 20:9).

Következtetés

A „sírás és fogcsikorgatás” kifejezés – tűzzel társítva vagy tűz nélkül – nem fejez ki többet, mint isteni ígéretek elvesztése miatt érzett bánkódást, amihez bosszúság és erőszak társul. Amint láthattuk a kifejezést tartalmazó szövegekből is, képtelenség úgy értelmezni a *sírást* és *fogcsikorgatást*, mint a pokol örökké tartó kínjainak következményeit. Egyik elemzett szöveg sem utal örök kínra, de még testi fájdalomra sem, utal viszont a mennyi ajándék, az örök élet elvesztése miatt érzett frusztrációra, mely oly könnyen megszerezhető lehetett volna az Üdvözítő Jézus Krisztusba vetett hit által. ■

Gabriel Işvan, a Munténiai Egyházterület Nevelés, Vallásszabadság és Kommunikációs Osztályának igazgatója

**A VÉGSŐ
BÜNTETÉS
GABRIEL
IŞVAN**

**A KIFEJEZÉS NEM UTAL
ÖRÖK KÍNRA, DE MÉG
TESTI FÁJDALOMRA
SEM, UTAL VISZONT
A MENNYEI AJÁNDÉK,
AZ ÖRÖK ÉLET ELVESZ-
TÉSE MIATT ÉRZETT
FRUSZTRÁCIÓRA.**

„A TÖRVÉNYBEN MI VAN MEGÍRVA? MINT OLVASOD?” (LK 10:26)

Visszaemlékszem, hogy a katonai szolgálat alatt az egyik legjobban várt esemény az otthoni csomag érkezése volt. Érdekes, hogy bár a küldeményben sok finom falat mellett szükséges ruházati cikkek voltak, mégis legnagyobb becsben a levél állt, amely a hozzátartozókkal fenn tartott egyetlen kommunikációs lehetőség volt. Habár a csomagban minden a szülők gondoskodását és szeretetét tükrözte, a levél mindezt közvetlenül fejezte ki, ezért is volt annyira értékes. A levél könnyes szemmel került elolvasásra, és sok esetben újbóli elolvasásra. Hasonlóképpen a Biblia is mennyei Atyánk szeretetének hozzánk intézett levele.

De mit jelent a Biblia napjaink keresztényei számára? Mit jelent személyesen számomra? Lapjain felismerni vélem Isten szerető hangját? Még mindig az igazság vitathatatlan tekintélyét jelenti, vagy csupán kétes leírásokat, történeteket és meséket tartalmaz, melyek csupán kis mértékben, vagy tán egyáltalán nem hoznak gyakorlati hasznot számomra?

A világ egyetlen könyve sem mérhető össze a Bibliával. Egyetlen könyvnek sem volt ilyen sok hűséges követője, ugyanakkor egyetlen könyvnek sem volt annyi ádáz ellensége, és nem kellett annyi támadással szembesülnie, mint a Bibliának. A tény, hogy a Biblia mégis fennmaradt, az Úr Jézus egyik kijelentésének az igazolása: „A Te Igéd igazság!” Ez nem csupán egy közönséges igazság, hanem a legfontosabb az ember számára: hogyan szabadulhatunk meg a bűn rabságától, és hogyan nyerhetünk örök életet? Az igazság nem fél sem a támadók sokaságától, sem a támadás természetétől. Ebben a küzdelemben minden esetben csak egy győztes van, és az mindig az igazság.

A kereszténység történelme folyamán különböző módzerekkel próbálták megakadályozni, hogy a Biblia az emberek kezébe, de főleg a szívébe kerüljön. Ebben leginkább az igazság legnagyobb ellensége, „a hazugság atyja”, Sátán volt érdekelt. A történelmi egyházak a sötét középkorban – annak ürügyén, hogy a Biblia *túlságosan* szent –, magas „erkölcsi talapzatra” emelték, hogy a nagyközönség ne érhesse el, mint ahogy különböző értéktárgyakat szoktak elérhetlenné tenni a gyermekek számára. Kezdetben sokak számára érthetetlen nyelvre (latinra) fordították, és láncra verve őrizték templomokban, kolostorokban. Emellett a Szentírásnak tulajdonított szentséget misztikum övezte. A Biblia főleg mint tárgy volt szent, és sok esetben természetfeletti erőt tulajdonítottak neki. Jézus azt tanította, hogy a Bibliának szent a tartalma, és a kinyilatkoztatott igazság

gyakorlati alkalmazásának megszentelő hatása van. „Szenteld meg a Te igazságoddal. A Te Igéd igazság.” Abban az időben a templomokban nagyon keveset olvastak a Bibliából, és kevés magyarázat is hangzott el az Igével kapcsolatosan. Ezzel szemben különféle legendákat és a szentek életének hihetetlennek tűnő történéseit hangoztatták. A laikusoknak tilos volt a Biblia olvasása, de legfőképp a magyarázása. Aki mégis megpróbálkozott ezzel, a legsúlyosabb következményekre számíthatott, ami akár az életébe is kerülhetett. Mindezek mellett egyesek bátorkodtak ezt megtenni, sőt, néhányan még a Szentírás fordításával is megpróbálkoztak.

John Wycliffe latinból angolra fordította le a Bibliát. Halála után a tetemét kihantolták és elégették. Németországban isteni vezetésre a barátai által rejtegetett dr. Luther Márton utánozhatatlan módon fordította le a Bibliát a német nép számára. A nép nyelvére fordított Ige a középkori német irodalom meghatározó alkotása lett.

Később, miután a számos fordítás és kiadott példányszám miatt már nem lehetett megakadályozni a Biblia terjesztését, más természetű támadások érték a Szentírást. A tartalmát helyezték ostrom alá – a Teremtés könyvétől a Jelenésekig. A Könyvhöz való viszonyulás újabb szélsőségekbe esett. A felvilágosodás korában az elérhetetlen szentség magasságából a Bibliát az emberi képzelőerő szüleményének szintjére süllyesztették, mint ami tele van babonákkal és hiedelmekkel, és éles ellentétben áll a modern tudománnyal, vagyis nem hiteles. Ennek következményeként napjainkban egyre üresebbek a templomok, a Bibliák pedig egyre inkább érintetlenek maradnak.

De vajon milyen a Szentíráshoz való viszonyulás eszményi formája, milyen a szélsőségeket nélkülöző magatartás? Sem fanatikus, sem liberális, sem közömbös?

A leginkább szakavatott és kimerítő választ Megváltónk, Jézus Krisztus példájában és tanításaiban találjuk meg. Figyelembe véve isteni, teremtői mivoltát, valamint azt, hogy a Bibliában leírt összes esemény Tanúja volt, Ő fogja igazolni vagy épp cáfolni – talán csak részben – a leírások hitelességét és pontosságát.

**AZ ÜDVÖZÍTŐ
IGAZSÁG
EMILIAN
NICULESCU**

**„HA AZ EMBEREK
NEM OLVASSÁK
A BIBLIÁT, AZ Ő
HIBÁJUK, ÁM HA NEM
TUDJÁK KIOLVASNI
AZ ÉN ÉLETEMBŐL,
AKKOR AZ MÁR
AZ ÉN HIBÁM!”**

1. Még mielőtt Jézus elkezdte nyilvános szolgálatát, az evangélisták – és főleg Máté – csodálkozása teremtette meg az összhangot az ószövetségi próféciaik és Jézus élete között. Évszázados, évezredes jövendölések teljesedtek.

2. Jézus megkísértése és a Szentírás tekintélye.

A Biblia tekintélye mellett szóló erőteljes érv, ahogy az Úr Jézus megkísértetett már nyilvános szolgálatának kezdeti szakaszában.

„Ő pedig felelvén, monda: *Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik*” (Mt 4:4).

A Mózes 5. könyvéből idézett szöveg magyarázza a jézusi böjtöt. A Megváltó 40 napon át böjtölt, hogy teljes mértékben Isten Igéjéből táplálkozhasson. Egyesek állítják, hogy a *minden igével, mely Isten szájából származik* kijelentés nem kizárólag a Szentírásra utal, viszont ebben a tanulmányban meg fogjuk állapítani, hogy a Szentírás is ebbe a kategóriába tartozik. Ennek alapján Jézus kizárólag a Bibliát használta védelmi fegyveréül a Sátánnal ví-

vott küzdelemben, ami szintén hangsúlyozza, mekkora tekintélyt tulajdonított az Írásoknak. Csakhogy nem misztikus formában alkalmazta, mint ahogy sokan ma is úgy hiszik, hogy maga a kereszt, a tárgy űzi el az Ördögöt. Az Úr bibliai érvekkel védekezett.

Figyelemre méltó, hogy Sátán nem tagadta a Jézus által idézett Ótestamentum tekintélyét. Jézushoz hasonlóan ő is tanúja volt a Bibliában leírt eseményeknek, és ha a Megváltó által idézett forrás nem lett volna hiteles (például a teremtésről vagy az özönvízről szóló leírás), akkor elutasíthatna volna az érveket, mint olyan forrást, mely számos pontatlanságot tartalmaz. Épp ellenkezőleg, nyilvánvaló, hogy maga a kísértő került

olyan helyzetbe, hogy el kellett fogadnia a bibliai érveket, sőt mi több, ő maga használta fel azokat a második kísértés alkalmával. Sátánnak, Isten legintelligensebb és leghatalmasabb ellenségének ez a magatartása képezi a Biblia hitelenségének egyik legerőteljesebb, közvetett bizonyítékát.

3. Az Úr Jézus rávilágított a közte és az Írások közt levő kapcsolatra:

„Az ő igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit ő elküldött, ti annak nem hiszték. Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam; és nem akarok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” (Jn 5:38-40).

Jézus ezzel rámutatott arra, hogy egyfajta kölcsönösség van abban, amilyen fogadtatásban részesült Ő és a Biblia: a Jézussal szembeni hitelenség következménye a Bibliába vetett hit elvesztése; vagy másképpen fogalmazva: a Szent-

írás helyes tanulmányozása az embereket Jézushoz vezeti. Nem magában a Biblia olvasásában rejlik az örök élet elnyerésének titka, hanem a Megváltó személyének elfogadásában, akiről a Szentírás beszél.

4. Az Úr Jézus hangsúlyozza a Szentírás szövege és az Isten hatalma közötti kapcsolatot. A szadduceusok kérdésére az Ótestamentumból válaszolt, melyre úgy utalt, mint vitathatatlan tekintéllyel rendelkező írásra, majd a Szentírásra vonatkozó tudatlanságuk, valamint Isten hatalmának nem ismerése miatt megdorgálta őket. „*Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.*” (Mt 22:29).

Vagyis, a szadduceusokból hiányzott mind az elméleti tudás (a Szentírás ismerete), mind pedig annak a hatalomnak és tekintélynek az ismerete, amely a Szentírás szövegét kíséri: Isten hatalma. Más könyvekkel ellentétben a Bibliának nem csupán az érvek ésszerűségében rejlik az ereje, hanem abban a csodálatos igazságban is, hogy maga a Szerző támasztja alá a kinyilatkoztatást. Ezt hangsúlyozzák Gábrriel Máriához intézett szavai: „*Mert az Istennél semmi sem lehetetlen*” (Lk 1:37).

Az Isten Igéje és Személye közötti csodálatos kapcsolatot még tisztábban szemlélteti az a „szemészeti vizsgálat”, melynek az ifjú Jeremiás prófétai elhívása előtt alá lett vetve.

„*Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit láatsz te, Jeremiás? És mondek: Mandulavesszőt látok én. És monda nékem az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én ígémre, hogy beteljesítem azt*” (Jer 1:11-12).

Micsoda fontos és bátorító lecke volt a jövendő próféta, ugyanakkor minden hívő számára tudni azt, hogy Isten személyesen örködik Igéjének teljesedése felett!

A Szentírás ismerete és az Isten hatalmának ismerete közötti összefüggés fontosságára vonatkozóan van egy másik alapvető tényező is. A Biblia tartalmának elfogadása attól függ, hogy milyen felfogással rendelkezünk Isten hatalmára vonatkozóan.

Akinek csupán „kicsiny istene” van, az a Biblia által bemutatott minden csodában megbotránkozik. Viszont aki ismeri a Biblia Mindenható és Mindentudó Istenét, a csodákra úgy tekint, mint amelyek teljes mértékben természetesnek tekinthetők egy ilyen hatalmas Isten részéről.

Ha látom, hogy valaki képes felemelni 1000 kilogrammot, már nem nehéz elhinnem, ha azt olvasom róla, hogy felemelt 500 kilogrammot, még ha nem is állnak rendelkezésemre további bizonyítékok. Hiszen magától értetődik minden, ami 1000 kilogramm alatt van. Amikor látom, hogy hajszálpontosan teljesednek a bibliai próféciaik a nagy városok, bizonyos népek, a világtörténelem vagy egy megmagyarázhatatlan problémára vonatkozóan, hogy ne fogadnám el a Biblia beszámolóit a múltbeli eseményekről?

5. Az Úr Jézus még a feltámadása után is elismerte az akkori Biblia tekintélyét és hasznos voltát („Mózesről és

minden prófétáktól”), és még a tanítványait is megdorgálta, hogy nem hiszik a teljes Szentírást. „*És ő monda nékik: Ó, balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! ... És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik őfelőle megíratkának*” (Lk 24:25, 27).

Figyelemre méltó, hogy bár Jézus felfedhette volna kilétét a két tanítvány előtt, hogy kigyógyítsa őket a lelki váltságból, megmentse őket a Mesterük kereszthalála után beléjük férkőzött kétely és hitetlenség örvényéből, mégis úgy döntött, hogy a személyére vonatkozó próféciaik folyosóján fokról fokra „alászállva” nyilatkoztatja ki magát. Ilyenképpen nemcsak a rá mint személyére vonatkozó hitüket erősítette meg, hanem a teljes Szentírás tekintélyébe vetett hitüket is.

Egyébiránt is fontos ez az igeszakasz. Itt a legszakavatottabb Személy ismeri el a teljes Biblia tekintélyét. Felhozható az a kifogás, hogy Jézus kijelentése – „A Te Igéd igazság” – nem kizárólag a Szentírást utal, tehát általánosan értendő Isten minden szavára. Csak hogy itt Jézus kizárólag az akkori időkben létező Bibliáról beszél. Hasonló kijelentés található Pál apostol levelében is: „*A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített*” (2Tim 3:16-17).

Erről a kiváló apostolról tudjuk, hogy habár Jézus mennybemenetele után csatlakozott az apostolokhoz, hirdető üzenetét az apostolokkal egyeztette, akik semmi kivétlnivalót nem találtak tanításában.

„*Fölmertem pedig kijelentés következtében és eléjük adtam az evangéliumot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam légyen... És elismervén a nékem adott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetelés között prédikáljunk*” (Gal 2:2, 9).

6. Ugyanakkor azt is fontos és érdekes megfigyelni, hogy Jézus a főpapi imájában Isten Igéjéről egyes számban jelenti ki, hogy „igazság”, és nem mint igazságok sokaságáról beszél. Ebből azt érhetjük meg, hogy a Szentírás nem gyűjtemény, nem igazságok halmaza, mivel a tartalmazott igazságok egyetlen egységes, összhangban levő, szerves igazságot képeznek. A Biblia igazságára vonatkozóan jelentette ki a francia tudós, Blaise Pascal, hogy olyan, mint a tökéletes egészségnek örvendő gyermek. Nem lehet sem hozzáadni, sem elvenni belőle anélkül, hogy ne rontanánk el tökéletességét. Ezért tiltja a Biblia, hogy tartalmához hozzáadjunk, vagy elvegyünk abból. Az evangéliumok által leírt jézusi első prédikáció, a Hegyibeszéd nyilatkozta ki küldetését, vagyis hogy betölteni jött a Törvényt és a Prófétákat, továbbá hangsúlyozta a Törvény megsemmisíthetetlen jellegét, valamint súlyos következményeket is

kilátásba helyezett, ha valaki változtatni merészel a Törvény szövegén, vagy ha torzított tanításokat hirdet.

„*Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltörljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül, és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz*” (Mt 5:17-19).

7. Kezdetben, még Mózes előtt, Isten Igéje csak **hallható** volt. Mózes kapta a feladatot, hogy **írott** formát adjon az Igének, hogy majd Jézus születésével elérje legtökéletesebb és legcsodálatosabb alakját: **Élő Logosz, testet öltött Ige**. Így fedezzük fel Jézus és a Biblia között levő mélységes, oszthatatlan és állandó kapcsolatot.

Összes cselekedetével és tanításával a legnehezebbet valószínűsítette meg: a legnehezebb fordítást. „*És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét*” (Jn 1:14).

Az összes jövődőlés, bibliai jelkép, erkölcsi elv és törvény cselekedetekké változott. Ó általa vált élővé a Biblia. A legnehezebb szavak lettek a legmeghatóbb módon bemutatva. Például, a betlehemi járszol mutatta be az „alázatot”, a golgotai kereszt pedig a legnehezebb fogalmat, a „szeretetet”.

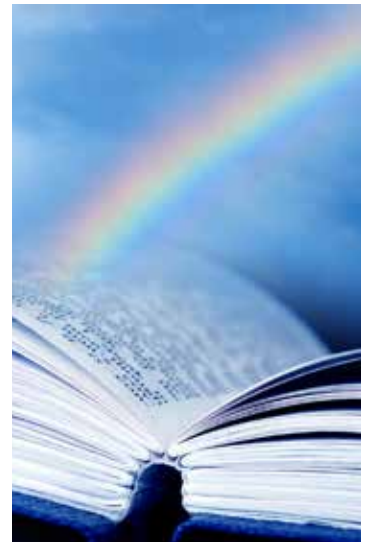
Ennek a „fordításnak” nemzetközi, egyetemes értéke van, minden nyelven érthető. Mindez annyira megható volt, hogy a négy evangélista leírta az utókor számára is.

Most pedig rajtunk a sor, hogy Isten segítségével tetteinkkel „tolmácsoljuk” az Igét.

A fenti írás tömör megjegyzéseiből levonható egy nyilvánvaló következtetés: lehetetlenség elismerni az Úr Jézus csálhatatlanságát, és tagadni a teljes Biblia tekintélyét. Aki nem ismeri el a Biblia hitelességét, lényegében Isten Fiának csálhatatlanságát tagadja.

Rövid elmélkedésemet egyik ismerősöm szavaival zárom: „Ha az emberek nem olvassák a Bibliát, az ő hibájuk, ám ha nem tudják kiolvasni az én életemből, akkor az már az én hibám!” ■

Emilian Niculescu, nyugalmazott lelképásztor

„BOLDOG REMÉNYSÉG” – FÉNYEK ÉS ÁRNYAK

Advent a manipuláció és a szabadulás között

Amikor Krisztus a Földön, a kezdetben tökéletesnek teremtetett, de akkorra már a bűn által megromlott bolygónkon élt, válaszolt az ember élelemmel és egészséggel kapcsolatos összes szükségletére. Biztonságot, reménységet, bizonyosságot és örömet kínált. Keresztrefeszítése azonban rövidtávon kioltotta az Őt megismerők szívében a reménység fényét. „A szenvedők jajkiáltása ezek elméjében tudatosította azt a meggyőződést, hogy egy nagy világosság aludt ki a világból. Krisztus nélkül áthatolhatatlan sötétség volt a földön. Sokan azok közül, akik hangjukkal felduzzasztották a »Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!« (Lk 23:21) kiáltás erejét, csak most jöttek rá arra a csapásra, balsorsra, mely őket érte. Ezért most éppen olyan buzgón azt kiáltanák: Add nekünk Jézust! Bárcsak még mindig élne!” (*Jézus élete*, 776. o.).

A feltámadás reggelén Mária sírt. Az Élet Urával találkozott, az arcát előtűző könnyek között azonban mégsem sikerült felismernie Őt. „Monda néki Jézus: Aszszony, miért sírsz? Kit keresel? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt” (Jn 20:15). Az emberekhez valaha intézett legjobb hír állt előtte, mégis olyan kérdést tett fel, aminek középpontjában a halott Krisztus állt.

Az evangélium azonban feltárja a teljes igazságot. Bár halott volt, feltámadott. Él. Velünk van minden nap. Érettünk szolgál a mennyei szentélyben. És vissza fog jönni, hogy hazavigyen bennünket. Ő eljön. Töröld le a könnyeidet! „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik” (Zsid 10:37).

Szomorú valóságok

Jézus Krisztus visszajövele sokak számára idejétmúlt tanná vált. Szerintük figyelembe véve napjaink valóságát, már nem helyénvaló erről prédikálni, és a terveikbe sem fér bele. Továbbá vannak, akik számára az advent olyan témát jelent, mellyel elnyerhető a gyülekezetbe járó emberek szimpátiája, ragaszkodása, és olyan okokat sorakoztatnak fel a visszajövetel mellett, amelyeknek nincs közük Isten akaratahoz. Inkább többé-kevésbé titkolt terveik kivitelezése érdekében akarnak híveket szerezni, és Krisztus visszajövele remek ürügynek tűnik.

Vannak olyanok is, akiket Krisztus visszatérése félelemmel tölt el. Negatív szempontból közelítik meg a kér-

dést, és ijesztővé teszik, azt gondolván, hogy így érhetik el, hogy egyesek szentebbek, komolyabbak legyenek, és megtérjenek. Az említett összes megközelítési mód állít valamit az igazságról, de nem tartalmazza a kérdéssel kapcsolatos teljes igazságot. Így terjed és férkőzik be köztünk a tévelygés.

„Emberek részéről az, hogy erőltetett, félig igaz és rejtélyes értelmezést adjanak Isten beszédeinek, olyan tett, mely a saját lelküket és a másokét is veszélybe sodorja” (*A keresztény nevelés alapjai*, 386. o.).

Az igazság és a hazugság összekeverésével az ellenségnek sikerül zavart, hitetlenséget, vakbuzgóságot, az igazi reménység elvesztését és széthúzást keltenie.

„A tévelygés védelmezői kijelentik, hogy »így szól az Úr«, pedig az Úr nem szólt. Nem az igazságról, hanem a tévelygésről tesznek bizonyosságot. Ha azok, akik azt hirdetik, hogy az egyház Babilon, a tévelygés hirdetésére és terjesztésére költött pénzükkal nem rombolnának, hanem építenének, akkor arról tehetnének bizonyosságot, hogy ők Isten által vezérelt emberek” (*A maradék egyház és az Adventista Egyház jövője*, 31. o.).

Ezeknek az embereknek arra az igazságra van szükségük, amely így hangzik: „Várván ama boldog reménység és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Tit 2:13).

Az életnek értelmet adó igazság

Krisztus visszajövele nem csupán egy széljegyzete a Bibliának, hanem sokszor ismételt központi igazsága. Az Újtestamentumban 319 szöveg utal rá.

A világ megmentése érdekében végzett krisztusi küldetés középpontjában található a következő ígéret: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készíték néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:1-3). Ezt az ígéretet érdemes elhinni! Jézus igazat mond. Szaván foghatod. Ő maga a Szó.

Olyan igazság ez, amelyért érdemes meghalni is, hogy részünk legyen majd egy jobb feltámadásban. Olyan igazság ez, melyet élni és hirdetni kell!

2015. szeptember 28-a átlagos nap volt. Számomra azonban ez volt az a nap, amikor a halál völgyében átmentem a biztos halálból az életbe. A szörnyű baleset jelenthette volna futásom végét is ezen a földön (az orvosok túlélési esélyt sem adtak, majd miután fölébredtem a kómából, azt állították, hogy életem végéig vegetálni fogok). Istennek azonban más tervei voltak, és az orvosok jóslatai nem váltak be. Nem azért, mert nem volt valóságalapja a szakvéleményüknek, hanem azért, mert Isten valami mást akart.

Az esemény előtt nagyjából két hónappal az utcán haladva imádkoztam (ez számomra kedvelt, máig gyakorolt szokás). Sok mindent elmondtam az Úrnak. Beszéltem eljövetelemről, és elmondtam, hogy vágyom találkozni Vele, de keserűséggel ismertem be, hogy bár nagyon várom eljövetelet, mégsem imádkozom minden nap ezért úgy, ahogy a Biblia utolsó imájában elhangzik: „Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” (Jel 22:20).

Elmondtam az Úrnak, hogy ennek érdekében bármire képes lennék (számos okot soroltam fel, mivel erre az imára tettem fel egész életemet és szolgálatomat), akár még egy balesetet is hajlandó vagyok elszenvedni. Rémület vett rajtam erőt, amint kiejtettem a *baleset* szót. Gyötörödni kezdtem, összezavarodtam. Felkavart egy ilyen jövőkép. Eszembe jutott a 2014. december 31-e estéjén kapott ígéret, melynek kicsengéséből arra lehetett következtetni, hogy súlyos autóbalesetet fogok szenvedni.

A baleset pillanatában azonnal a halálra gondoltam. Ehhez hasonló gondolatok gyötörték: készülnöm kell az élők világának elhagyására. Arra gondoltam, hogy búcsúlevelet kellene írnom a feleségemnek és a fiaimnak. Azon töprengtem, hogy milyen beszédet írjak, amit majd felolvashatnának a temetésemen. Meg akartam kérni az embereket, hogy ne legyenek szomorúak. A halál nem jelenti a véget, ha az Ővéi vagyunk. Ő visszajön, és feltámaszt bennünket. (Úgy képzeltem, hogy írásaimat csak akkor fedezik majd fel, amikor én már nem leszek,

viszont ez csak pillanatnyi elgondolás volt, hisz sosem írtam meg azokat a leveleket.)

Visszatérve tehát a korábbi sétára, csupán néhány lépésre voltam az otthonomtól, mégis tovább haladtam és folytattam a beszélgetést az Úrral. Imában újra a balesetről gondolkodtam: „Uram – mondtam –, tudom, hogy Te nem okozol balesetet, Te csupán megengeded azt. Kérlek, ne feledd el mindazt, amit mondtam. Félek a balesettől, és nem szeretnék szenvedni.” Közben folytattam a sétát és az imádkozást... Végül kijelentettem: „Uram, ha dicsőségedet szolgálja, és hozzásegít a győzelemhez, hogy naponta imádkozni tudjak eljöveteledért, akkor vállalom ezt a szenvedést. Kérlek, segíts, hogy ne az én hibámból következzen be a baleset. Hová lenne a Te dicsőséged, ha vétkesként kellene szenvednem? És kérlek továbbá, segíts felépülnöm, hogy ne kelljen fogyatékkal élnem.”

A szemem előtt lepergett a vakok, siketek, a beszéd- és mozgásképtelen emberek élete, és megrémültem. A következőképpen érveltem: „Uram, nem szeretnék ilyen következményekkel élni, de legyen meg a Te akaratom... Uram, nem ezt szeretném, de legyen meg a Te akaratom... Ha mégis megengeded a balesetet, kérlek, segíts, hogy továbbra is jó férj legyek a feleségem számára, jó édesapa a fiaim számára, és hűséges szolgáló maradjak...” Ilyen hangulatban fejeztem be a beszélgetésem az Úrral. Megnyugodtam, és az Ő akaratára hagytam. Békében, gondtalanul tértem haza.

Párbeszédem az Úrral csupán néhány hónapra került feledésbe. 2015 decemberében azon kaptam magam, hogy minden nap imádkozom az Úr eljöveteleért. Eszembe jutott az az októberi nap, amikor a kórházi tükrében megnéztem magam: gyenge voltam, borotvátalan, félig lenyírva. Eszembe jutott, hogy akkoriban azt hittem, hogy biztosan rövidesen rokkantsági nyugdíjállományba helyeznek, és a családtagjaimnak kell kivinniük a szabad levegőre... Ilyen szomorú kilátásokkal szembesülve mégis reményteljesen jelentettem ki: *Kitartok, míg eljön az Úr!* 2015 decemberében tehát ezen és sok más valóságon elmélkedve jutott eszembe a nagyjából két hónappal a baleset előtt elhangzott imádságom. Imáimat összevettem a valósággal, és felismertem főhászaim közös elemét („imádkozni fogok minden nap az Ő eljöveteleért”), valamint a valóságot (naponta imádkoztam ezért, és máig ezt teszem).

2018. július 6-án éjszaka az utcán haladva hálát adtam az Úrnak, hogy megengedte életemben a balesetet. Vallomást tettem, hogy már jobban ismerem és értem Őt, úgy, ahogy mindig is vágytam rá. Beteljesült, amit a bal-

AZ ADVENT REMÉNYSÉGE ROMICA SIRBU

JÉZUS KRISZTUS
VISSZAJÖVELE
SZÁMODRA IS BOL-
DOG REMÉNYSÉGET
JELENT? EZ AZ IGAZ-
SÁG AD ÉRTELMET
ÉLETEDNEK, ERŐT
A NEHÉZSÉGEKBE,
ÉS ÖRÖMÖT KORUNK
SZOMORÚ VALÓSÁ-
GAI KÖZEPETTE?

eset előtt kértem. Imám meghallgatásra talált. Már nem csupán vágyom eljövételére – hisz korábban is vágytam rá –, hanem minden nap imádkozom a Király visszajövetelért. Teszem ezt keresztény jóérzéssel ahhoz az ajtóhoz mérten, amit Ő tárt ki előttem, és ezt az igazságot megosztom másokkal is. Ezért az igazságért érdemes meghalni. „Mások kárpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek” (Zsid 11:35). Sőt mi több, ezért az igazságért érdemes élni. Ez az igazság a Biblia „koronáját” képezi, értelmet ad a hitnek és az életnek, és túlcordulásig tölti meg szépséggel az életet!

„Az a hit, hogy az ember Fia nemsokára eljön az ég felhőiben, az igaz keresztényt nem teszi hanyaggá és gondatlanná mindennapi munkájának végzésében. A Krisztus közeli eljövételét várók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasan végzik munkájukat. Szolgáltatukat nem a gondatlanság és a lelkiismeretlenség jellemzi, hanem a hűség és a becsületesség. Azok, akik azzal áltatják magukat, hogy a földi dolgok iránt tanúsított figyelmetlenségük bizonyítja lelkiségüket és világtól való elkülönülésüket, nagyon tévednek. Igazságosságukat, hűségüket és feddhetetlenségüket a földi dolgok vizsgálják és próbálják meg. Ha hűségesek a kis dolgokban, hűségesek lesznek a nagy dolgokban is” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 84. o.).

Bizony, hamar eljövök!

„Bizony, hamar eljövök!” Bibliai kijelentés, mely négy ízben is szorosan kapcsolódik Jézus Krisztus második eljövételéhez. E négy utalás a Jelenések könyvében található. Először az utolsó előtti gyülekezethez intézett krisztusi ígéret középpontjában (Jel 3:11), a nagy adventmozgalom színre lépésének előkészítésekör tünik fel. A további három utalás Jelenések könyve 22. fejezetének záró soraiban található (Jel 22:7,12,20): az Új Jeruzsálemmel kapcsolatban van megemlítve (7. v.), a kegyelem lezárulására utal (12. v.), a Jelenések könyvében leírtak teljesezésének biztosítékaként.

„A Megváltó egyik kijelentését sem szabad cáfolni másik kijelentésével. Jóllehet egyetlen ember sem tudja eljövételének napját vagy óráját, de tanultuk, és tud-

nunk is kell, mikor van közel. Isten arra is tanít, hogy ha figyelmen kívül hagyjuk intését, és nem akarunk tudomást venni adventje közeledtéről, az éppoly végzetes számunkra, mint Noé kortársainak az, hogy nem vettek tudomást az özönvíz közeledtéről... »Vigyázzatok azért!« – mondja. »Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál« (Mt 24:42-46). »Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád« (Jel 3:3).» (*A nagy küzdelem*, 370. o.)

A Szentírás alapján nem ismerjük Jézus eljövételének napját, azt viszont tudjuk, hogy közel van. A küszöbön álló eljövétel jeleinek nem a megfélemlítés a célja, nem azért adattak számunkra ezek a jelek, hogy félelmet keltsenek bennünk és embertársainkban. Isten azt akarja, hogy szeretetből engedelmeskedjünk (Jn 14:15), és a szeretetben nincsen félelem (1Jn 4:18). Jézus visszajövetelének jelei komolyságra és ünnepélyességre kell, hogy késztesse, látva, hogy szavai teljeseznek, és örülve annak, hogy nemsokára találkozhatunk az Úrral. »Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltásotokot« (Lk 21:28).

„Az Úr eljövételének gondolata – mondta Baxter – a legdrágább és legörömtelibb számomra« [Richard Baxter, *Works*, 17. köt., 555. o.]. »Krisztus szemeinek sajátságossága, a hit munkája az, hogy örülnek eljövételének, és várják a boldog reménységet... Mivel a halál, az utolsó ellenség a feltámadáskor elpusztul, a hívőknek nagyon őszintén kell vágyakozniuk Krisztus második eljövele után, a teljes és végső győzelem ideje után, és buzgón kell imádkozniuk ezért« [Uo. 17. köt., 500. o.]. »E nap után kell minden hívőnek sóvárognia, ebben kell reménykednie, tudva, hogy akkor zárul le a megváltásukért végzett munka. Akkor valósul meg lelkük minden vágya, törekvése... Ó, Uram, siettesd ezt a boldog napot!« [Uo. 17. köt., 182–183. o.]. Ez volt az apostoli egyház, »a pusztai egyház« és a reformátorok reménysége.» (*A nagy küzdelem*, 303. o.)

Jézus Krisztus visszajövele számokra is boldog reménységet jelent? Ez az igazság ad értelmet életednek, erőt a nehézségekben, és örömet korunk szomorú valóságai közepette?

Ez az igazság arra késztet, hogy szebben éld az életedet, „mint nappal, ékesen járj, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben” (Róm 13:13)?

Teljesejden bármikor – nem tudni mikor, holnap vagy talán később –, én azt kívánom, hogy képesek legyünk teljes szívvel elhinni ezt az igazságot, hisz kötelességünk tanúkká lennünk „a földnek mind a végső határáig” (Csel 1:8).

„Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” ■

Romică Sîrbu, a Romániai Unió Nevelési és Családi Osztályának igazgatója

ÉLETFORMÁLÁS

Kéteztizennyolc július 18-án történt. Kora reggel, amikor még harmat borította a földet, Észak- és Dél-Erdély Egyházterületéből mintegy 130 magyar fiatal indult el vidáman a táborhely felé. Valamennyiük szívét ugyanaz a mottó lelkesítette: „Közösen törjük meg a kenyeret”. Ragyogó tekintetük arról tanúskodott, hogy készen állnak új dolgok felfedezésére és számtalan kaland megélésére...

Így kezdődött el a magyar kompanionok tábora 2018. július 22-én, a Brassó megyei Dezsán (Dejani) helységben, ahol Észak- és Dél-Erdély területéről érkező, 15 és 21 év közötti fiatalok ütötték fel sátraikat, hogy egy felejthetetlen hetet töltsenek Isten és egymás társaságában. A gyakori esőzések ellenére – ami némi aggodalomra adott okot a táborszervezők körében – a fiatalok önfeledten örvendtek az „Életformálás” nevű táborban eltöltött minden egyes pillanatnak. A bemutatott program lehetőséget biztosított a fiatalok számára arra, hogy közelebb kerüljenek Isten Igéjéhez, és olyan stratégiákat sajátítsanak el, amelyek lelki életük minőségének jelentős javulását eredményezik. A tábori lelkész dr. Kovács Árpád volt, aki egy másik meghívott lelkésszel közösen naponta tartott áhítatokat. A tábor minden tevékenysége a fiatalok holisztikus fejlődését segítette elő, arra serkentve őket, hogy helyes kapcsolatot alakítsanak ki Istennel, önmagukkal és embertársaikkal. A naponkénti igetanulmányozás, imádkozás, a várva-várt csapatversenyek, kirándulások és sporttevékenységek képezték a program jelentős részét.

Az első eső nélküli nap valódi kihívást jelentett a legbátrabbak számára: meghódították a Fogarasi hegység Negoiu csúcsát. Habár a túra fárasztó volt, megtanította a résztvevőket valódi csapattá válniuk, és felfedezniük Isten teremtésének csodáit a 2535 méter magasságban meredező sziklafalak között is. De minden jó dolog egyszer véget ér. A kompanionok azzal az ígérettel távoztak a táborból, hogy ismét találkoznak majd késő ős-

szel a Kompanionok Fesztiválján. Ezzel az alkalommal vette kezdetét egy új munkaév a kompanion csoportok és mentoraik számára.

Szombaton, 2018. november 3-án, a vajdakamarási hetednapi adventista gyülekezet volt a házigazdája e várva várt eseménynek. Ez alkalommal kb. 250 fiatal jött el, hogy közösen imádják Istent és tovább tanuljon az Ő Igéjéből. A szombati program nagyon változatos volt, amelynek keretében sok fiatal szolgált. Az esemény különleges meghívottja Ördög Róbert vajdasági lelképásztor volt, aki az Igében fellelhető igazságról beszélt az „Igazság = π (3,14)” címmel tartott szemináriumában. Napnyugta után a program társasestével és sporttevékenységekkel zárult.

A tábor és a fesztivál csak kettő azon tevékenységek közül, amelyeket az Észak- és Dél-Erdélyi Egyházterület a magyar ifjak számára szervezett. Az ilyen jellegű tevékenységek pozitív módon biztosítják a serdülők fejlődését, bővíthetik baráti körüket, és a különböző tevékenységek során fejleszthetik képességeiket. A kisösker- és ösker programok mellett a kompanion tevékenységek is hozzájárulnak ahhoz, hogy a fiatalok szolgálat által találják meg helyüket az egyházban. Köszönjük Istennek e tevékenységek megszervezésének lehetőségét, és hálásak vagyunk a csapat minden egyes tagjáért, aki hozzájárul az ifjúsági programok fejlesztéséhez! ■

Ilyés Márton, az Észak-Erdélyi Ifjúsági Osztály társigazgatója

**ISTEN IFJÚ
SZOLGÁI
ILYÉS
MÁRTON**

MINDENEK ELŐTT AZ... OKTATÁS!

Acernicai Adventus Egyetem számára ez év elején is jövőre terveink szépen egybefonódnak hálánkkal mindazért, ahogyan eddig vezetett bennünket az Úr. Neki köszönhetjük, hogy a 2018/2019-es tanévben 181 diák végzi tanulmányait az egyetemünk által nyújtott három képzési szakon. Idén hallgatóink közt 59 „golya” van: az adventista pasztorálteológián 16; a szociális gondozói szakon 18 és az óvodapedagógus- és tanítóképző szakon 25.

Különösen örvendünk az egyházterületek által, valamint az Adventus Egyetem személyzetének támogatásával szervezett szeminárium-előtti osztályok „gyümölcsseinek”, továbbá a szociális gondozói szakképzés megerősödésének, mivel még a közelmúltig nehéz időszakot élt át ez a szak; ugyanakkor örvendünk az óvodapedagógus- és tanítóképző szakra jelentkező diákok nagy számának, tudva azt, hogy az idén szigorodtak a felvételi vizsgafeltételek. Ezenfelül egyetemünkhöz csatlakozott az Egészségügyi Posztliceális Iskola 38 diákja is.

Hallgatóink számára a jövőre nézve is igyekszünk a legjobb fejlődési feltételeket biztosítani akadémiai, lelki, társadalmi és testi értelemben egyaránt. E téren a tanári kar konszolidációjára törekszünk, és a jövő-

dőbeli tanáraink doktorátusi tanulmányait támogatjuk. A 2018/2019-es tanévben három tanárkollégával bővült egyetemünk pedagógia, filológia és teológia szaka.

A 2018. február és 2021. február közötti időszakban az Adventus Egyetemet az Oktatási Minisztérium és a Román Felsőoktatás Minőségét Ellenőrző Ügynökség (ARACIS) folyamatosan értékeli, ami elengedhetetlen intézményünk akkreditációjának megszerzése szempontjából. Az ellenőrző bizottság periodikus látogatásaira és a két intézménytől érkező jelentésekre is kifejezetten odafigyelünk.

Miután 2018 áprilisában meglátogattott bennünket az Adventist Accrediting Association (Adventista Akkreditációs Egyesület [AAA]), amelytől kiváló értékelést kaptunk, a 2019-es év tavaszára előkészítjük az Óvodapedagógus- és Tanítóképző Szak időszakos felméréséhez szükséges iratcsomót is, mivel az egyetemi tanév végéig az ARACIS bizottság látogatására is számítunk. Közeledik intézményünk újraértékelése, amire 2020-ban kerül sor a másik két szak – a pasztorálteológia és a szociális gondozói szak – periodikus értékelésével egy időben, ezenkívül az Adventist Accrediting Association (AAA) újraértékelése is esedékes.

Újdonság az államvizsga megszervezése, az idei évtől kezdődően mindhárom szakon. A következőkben tehát az egyetemi oklevél kibocsátása újabb kihívást jelent majd, amit komoly előkészítő munka előz meg, rendszeresen jelentéseket kell készítenünk mind a diákokra, mind pedig az oktatási folyamatokra vonatkozóan, amelyeket el kell küldenünk a szakminisztériumba.

Figyelembe véve egyházunk küldetése végzésében jelentkező szükségleteit, törekszünk kiaknázni az Adventus Egyetem nyújtotta lehetőségeket, és új licenciátusi és magiszteri tanulmányi programok megkezdését fontolgatjuk. Egyes terveink megvalósításához szükséges tanári karunk bővítése, hogy megfelelhessünk az akkreditációs hatóságok szabványainak, más terveink viszont még a figyelmes elemzés szakaszában vannak: vizsgáljuk a lehetőségeinket és a rendelkezésünkre álló erőforrásokat.

Ugyanakkor ebben az egyetemi évadban sem feledkeztünk meg a missziótervekről és az egyetemen kívüli tevékenységekről, melyek révén segíteni szeretnénk fiataljainknak, hogy az egyetemi éveik alatt se szakadjanak el a körülöttük élők szükségleteitől, és támogathassák azokat a gyülekezeteket és tagokat, akik a lehető leghatékonyabb módon szeretnének dolgozni az Úrért. A Cernica község területén zajló missziós tervek mellett egyetemünk diákjai és tanárai részt vesznek az országos és nemzetközi missziómunkában is. Továbbá különböző szaktanfolyamokra is ké-

szülünk, például idén április 12–14-én szervezzük meg az Adventista Szociális- és Missziómunkások Országos Konvencióját. Azon ifjak számára pedig, akik az Adventus Egyetem valamelyik szakán, vagy a dr. Luca Posztliceális Iskola keretén belül szeretnének tovább tanulni, idén is megszervezzük május 17–19. között az Adventus Egyetemi Napokat.

Isten segítségével és az önök támogatásával szeretnénk elérni azt, hogy más adventista oktatási intézményekkel együtt a cernicai adventista oktatási intézmények legyenek „védőbástyák a széles körben elterjedt romlás ellen, az ifjúság szellemi és lelki jólétét szolgálják, és előmozdítják a nemzet felvirágzását olyan férfiak által, akik képesek az Úr félelmében vezetőként és tanácsadókként cselekedni” (Ellen G. White, *Előtted az élet*, 46. o.). Továbbá arra törekszünk, hogy a cernicai adventista egyetemet választó fiatalok különleges kiképzésben részesüljenek, „és munkájukkal megelőzzék a történelem záróeseményeit. Az igazságnak – erre kiképzett személyek által – el kell jutnia a föld legvégső határaitra is” (Ellen G. White, *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 360. o.), hogy az Úr Jézus mielőbb eljöhessen.

Az Úr legyen mindannyiunkkal! ■

Roxana Paraschiv, egyetemi docens, rektor

ADVENTISTA OKTATÁS ROXANA PARASCHIV

**MUNKÁNKNAK
MEG KELL ELŐZNI
A TÖRTÉNELEM
ZÁRÓESEMÉNYEIT.
AZ IGAZSÁGNAK
– ERRE KIKÉPZETT
SZEMÉLYEK ÁLTAL –
EL KELL JUTNIA
A FÖLD LEGVÉGSŐ
HATÁRAIRA IS,
HOGY AZ ÚR
JÉZUS MIELŐBB
ELJÖHESSEN.**

ÜDVÖZÍT-E AZ EGÉSZSÉGÜGYI REFORM?

Nemrég figyeltem fel egy az egyházunk tagjai soraiban végzet közvélemény-kutatás egyik kijelentésére, amellyel kapcsolatban EGYETÉRTEK/NEM ÉRTEK EGYET megjegyzéssel kellett válaszolni: „Az egészségügyi reform által megfogalmazott elvek megtartása biztosítja az üdvösségemet.” Igaz ez?

Nem! Azért nyerünk üdvösséget, mert elfogadjuk Jézust, az Ő igazságát, és helyettünk hozott keresztáldozatát. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Eféz 2:8-9). Természetesen ide tartozik az összes cselekedet – beleértve az egészséggel kapcsolatos szokásokat is. Üdvösségünket tehát nem *nyerjük el* tornagyakorlatokkal vagy pihenéssel, és táplálkozással sem. Az üdvösség *ajándék!*

A világszéles egyház szintjén megkérdezettek jelentős hányada válaszolta azt, hogy szerinte az egészségügyi reform megtartása biztosítja az üdvösséget. Nagyon fontos tehát alaposan tisztáznunk ezt a kérdést.

Egyházi, ugyanakkor személyes szinten is áldást jelent számunkra az egészséggel kapcsolatos üzenet, ez a csodálatos, összetett tanítás, amelynek az a rendeltetése, hogy megelőzzünk és meggyógyítsunk bizonyos betegségeket. 1863 júniusában, a Michigan állambeli Otsegóban (AEÁ) kapott látomása után Ellen G. White kijelentette, hogy azért kaptuk az egészségre vonatkozó üzenetet, mert még nem fejeződött be a küldetésünk. Tömören fogalmazva tehát: a szolgálat érdekében lettünk megmentve, és nem azért vagyunk egészségesek, hogy üdvösséget nyerjünk! Gyertek, engedjék meg Ellen White írásainak, hogy tisztázzák, mi is a célja az egészséges életmódnak.

Peter N. Landless,
kardiológus, a Generál
Konferencia Egészségügyi
Osztályának igazgatója

Zeno L. Charles-Marcel,
belgyógyász, a Generál
Konferencia Egészségügyi
Osztályának társigazgatója

Az egészségügyi üzenet összetett, és az ember életének minden – testi, értelmi, lelki, társadalmi és érzelmi – területére kiterjed.

„Az egészségügyi elvek tanításával megismertethetjük az emberekkel a reform nagy célját – a test, az értelem és a lélek legmagasabb rendű fejlődésének biztosítását. Mutassátok ki, hogy a természet törvényei – lévén azok is Isten törvényei – a mi érdekünket szolgálják; hogy követésük elősegíti boldogságunkat ebben az életben, és segíti felkészülésünket az eljövendő életre.”¹

Az egészségügyi elvek helyes megértése révén megfelelő egészségügyi nevelést nyújthatunk, gyakorlati módon válaszolhatunk az emberi szükségletekre, és bizonyosságot tehetünk Isten szeretetéről.

„Ránk, mint népre lett bízva az egészségügyi elvek megismertetésének feladata. Némelyek azonban úgy vélekednek, hogy az étrend nem annyira fontos kérdés, hogy azt beiktassuk az evangelizálásba is. Ők azonban nagyot tévednek. Isten Igéje kijelenti: »Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten

dicsőségére műveljete» (1Kor 10:31). A mértékletesség kérdésének a maga összes velejárójával együtt fontos szerepe van a megváltás munkájában.”²

A mindennapokban az egészséges életre és a kiegyensúlyozott életmódra vonatkozó bölcs döntéseink jobbá tehetik Istennel ápoltságunkat.

„Az agyi idegek érintkeznek az egész szervezettel, s ez az egyetlen eszköz, amely által a Menny kapcsolatba lép az emberrel és befolyásolja legbelső életét. Bármilyen megzavarja az idegrendszerben az elektromos energiák körforgását, csökkenti az életerőt, s emiatt tompul a fel-fogóképesség.”³

Jó hír! Mivel kegyelemből részesülünk üdvösségben, másokkal is megoszthatjuk ezt az összetett igazságot, és szolgálhatjuk az emberiséget. ■

1. *A nagy Orvos lábnyomán*, 146. o.

2. *Egészségügyi tanácsok*, 443. o.

3. *Gyermeknevelés*, 446. o.

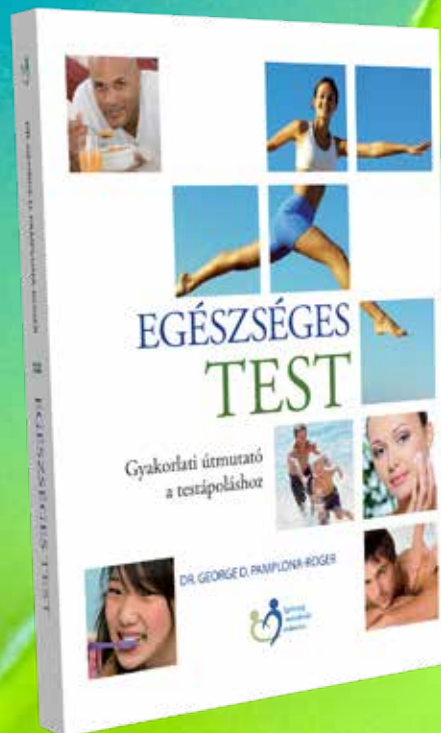
EGÉSZSÉGES TEST

Az *Egészséges test* c. könyv az emberi test rendkívüli értékét hangsúlyozza, megmagyarázza minden szervének és részének működését, és értékes tanácsokat nyújt az egészség és a jó erőnlét megőrzése érdekében. A megelőző orvoslás összefoglaló kézikönyve, mely elsősorban azok számára íródott, akik szeretnének vigyázni a saját testükre. A legösszetettebb és leghatékonyabb gépezet – az emberi test – hatékony működését elősegítő tankönyv.

E könyvet olvasva, megtudhatják:

- hogyan vigyázzanak a testükre;
- melyek a természetes kezelési módszerek a különböző testrészek és szervek számára;
- hogyan előzhetők meg bizonyos betegségek;
- hogyan lehet szép a testük;
- milyen támadások érik a testüket;
- mi az emberi test története és sorsa.

GEORGE D. PAMPLONA-ROGER sebész és közegészségügyi szakember. Foglalkozása természeténél fogva kiváló ismereteket szerzett az emberi testről. Jelen könyvét is számos nyelvre lefordították.

JELENVALÓ IGAZSÁG A VÉG IDEI ZAVARGÁSOK KÖZEPETTE – I. RÉSZ

Az egyetemes összhang helyreállításának pillanatáig félelmetes és irgalmatlan ellenség támadja szakadatlanul az üdvözítő igazságot. Az igazság támadásokkal szembeni védelmét Jézus Krisztus a Szentlélek vezetése alatt álló egyházra, „az igazságnak oszlopára és erősségére” bízta (Jn 16:13; Jel 12:17). Ezen utolsó napokban a legújabb technológiáknak köszönhetően nagyjából minden „hitalapelvei újítás”, kritika, híresztelés és elégedetlenség szédületes sebességgel terjed és zavarja meg azokat, akik nem ellenőrzik kellő figyelemmel információforrásaikat. A címet az eljövétel ígérete sugallta, amely a felházban hangzott el Jézus Krisztustól. Az ígéretet felvezető szövegben határozott figyelmeztetést kapunk a zavargásokra és a hitre vonatkozóan. Jézus figyelmeztetését komolyan kell vennünk, mivel főleg a vég idején a zavaró elemek jelentős arányban lesznek jelen az egyházban, és titkolt szándékuk

megzavarni és tönkretenni sokak hitét (Jn 14:1-3; Mt 24:10-11 stb.).

Gyakori kérdések

Folyamatosan fordulnak hozzám tanácsadástért tagok az „új tanításokkal” és reformot színlelő különféle irányzatokkal kapcsolatban. Sokan pedig válaszokat keresnek az adventista egyházat és annak vezetőit ért kritikák mögött. Ehhez hasonló kérdések merülnek fel: Milyen álláspontra kell helyezkednünk az állandó és fáradhatatlan „feltárások” tekintetében? Van-e valóság alapja a híreszteléseknek? Melyik a helyes magatartás a magukat „reformátoroknak” nevező egyházak vádjaival szemben? Nehéz kérdések ezek, mivel szinte lehetetlen részletesen dokumentálni az összes új irányzat, kritika és reform tekintetében, hogy a pontos válaszokról ne is beszéljünk. Nemrég egyik hittestvérem, akivel annak idején

együtt léptünk a keresztség vízébe, a következő kérdést intézte hozzám: „Mégis melyik lenne az az általános módszer, amely révén megtarthatjuk az egészséges irányvonalat a mindenütt felbukkanó zavaró irányzatok útvesztőjében?”

Első pontosítás

Miközben egy olyan lehetséges válaszon gondolkodtam, mely elsősorban önmagam számára lenne kielégítő, eltökélten fordultam a Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak érthető szavaihoz. Ennek a két lelki tekintélyforrásnak nincsenek „javított” vagy „bővített” kiadásai. Íme, White testvérnő tömör és értékes kijelentése: „Isten Lelke megvilágosította a Szentírás minden oldalát, mégis sokan vannak, akikre alig van hatással, mert alig alig értik meg. A rostálás idején, amikor a **tévtanok, hamis elméletek** mutatkoznak, ezek a felületes olvasók, mivel nincsenek megalapozva, futóhomokként sodródnak majd ide s tova. Elfogadják bármilyen álláspontot, elkeseredett érzelmeik kielégítésére.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 112. o.)

Tehát a jelenvaló igazság a „tévtanokkal” szembeülve helyet ad sokak „megrostálására”. A rostálásnak pozitív vagy negatív hatása lesz, annak függvényében, hogy mihez ragaszkodunk. Az idézet azt sugallja, hogy a Szentíráshoz való ragaszkodás biztonságot nyújt! Erőt adó és „tisztá” dolog a „meg van írva”, vagy a „Törvényre és a bizonyágtételre” elv mellett maradni! „Isten elvárja tőlünk, hogy ne emberre, hanem Őrá hagyatkozzunk... Minden nehézséggel meg kell birkóznunk, de amikor valamilyen vitaponttal szembesültök, vajon emberekhez kell-e fordulnotok, hogy megkérdezzétek a véleményüket, és azok szerint alakítsátok ki a tiéteket? Nem! Menjetek Istenhez! Mondjatok el neki mindent, vegyétek a Bibliát, és kutassátok az elrejtett kincseket!” (Szemelvények, 1. köt., 415. o.)

Más szóval, ha a megtérés érdekében a Bibliával szövetkezel, nem eshetsz áldozatául a zavaró tanítás hullámainak. Ebből kiindulva próbálok felvázolni néhány aktuális tényezőt a jelenvaló igazság és a zavaró lelkek közötti összetűzéssel kapcsolatosan. Pontosításaim teljes mértékben tiszteletben tartják minden ember méltóságát és szabadságát, vagyis hogy azt választhatja, ami saját nézete szerint megfelelő az üdvössége szempontjából.

Megismételve a Szentírásnak mint a biztonság támpontjának elvét, megállapítottam, hogy akik engednek a különböző „új irányzatoknak”, bizonyára sosem „akadtak volna horogra”, ha személyes felvilágosodásuk érdekében imádkozó lelkülettel

tanulmányozták volna a Bibliát és a Prófétaság Lelkét. Lelkészi tapasztalatom során megfigyeltem, hogy nagy adag frusztráció és elégedetlenség gyülemllett fel azokban, akik az egyház kritizálói, sőt ellenzői lettek. Saját maguk igazolásának keresése közben olyan emberekre kezdtek hallgatni, akik szembehelyezkednek az egyház-szervezettel és a szabályokkal. Lassan, de egyre ellenségesebb lelkülettel engedték meg az „új tanításoknak”, hogy lelkükbe férközzenek, mígnem teljesen megrontotta őket az „én fontosságának” szindrómája. És innen már csak egy lépés a „Tárház” kritizálása, megítélése és annak önként választott kerülése.

Másfelől pedig a zavaró irányzatok képviselői éberren figyelnek arra, hogy a hálójukba került személyeknek gondosan megszűrt élelmet biztosítsanak, mielőtt azok eljutnának a lelki méreg velejéig. Alattomosan és kitaróan alkalmazzák a „halássz csak a zavarosban, majd csak horogra akad valami” elvet. Célpontjuk főleg az egyházszervezet és vezetői. Tárgyilagosan ellenőrizhetetlen, általánosságokba burkolt vádakat terjesztenek. Bár számos, az egyházban Isten által meghatározott rendelést áthágnak, a szentség álarca mögé bújva kitaranak alaposan kigondolt és fényezett tanaik mellett, mígnem érzelmi szakadást keltenek, valamint azokon, akik komolyan veszik őket, valóságos agymosást végeznek. „Sokan nem képesek különbséget tenni Isten és az ember munkája között. Elmondom az igazságot, ahogyan Isten adta nekem: ha továbbra is folytatjátok a hibakeresést és a viszálykodást, soha nem ismeritek meg az igazságot.” (Szemelvények, 1. köt., 412. o.)

Kényes kérdés és nehéz válasz

Sokszor hallottam olyan tagok szájából elhangzani az alábbi kérdést, akiknek sikerült valamelyest belátniuk a zavargást okozók álarca mögé. Miért nem alapítják meg ezek az emberek saját „szent és tökéletes” szervezetüket, ha már ezt állítják magukról? Továbbgondolva: ha már nem jó az Adventista Egyház, akkor miért van az, hogy az adventista tagok tizedének és adományainak a „Tárháztól” a zavaró elemek zsebeibe való elterítése viszont jó és elfogadható? Ezen kívül, ha az egyház és a vezetők hitehagyókká lettek, milyen alapon viszik ezek az emberek gyermekeiket és rokonaikat a gyülekezetbe, hogy megkeresztelkedjenek, úrvacsorában részesüljenek, házassá-

TÖRVÉNY ÉS BIZONYÁSGTEVÉS PAVEL BURLACU

„DE HA KÉSNÉM, HOGY TUDD MEG, MIMÓDON KELL FORGOLÓDNI AZ ISTEN HÁZÁBAN, MELY AZ ÉLŐ ISTENNEK EGYHÁZA, AZ IGAZSÁGNAK OSZLOPA ÉS ERŐSSÉGE.”
(1TIM 3:15)

SOHASE LEGYETEK SZÍVTELENEK, HIDEGEK, RÉSZVÉTELENEK ÉS HIBAKERESŐ ÍTÉLKEZŐK! A TÉVEDŐT CSAK AZ ALÁZATOSSÁG, SZELÍDSÉG ÉS GYENGÉD SZERETET LELKÜLETÉVEL ÁLLÍTHATJUK HELYRE.

ságot kössenek stb.? Hát nem az lenne a természetes, hogy a „jó” tagok és vezetők összefogjanak annak érdekében, hogy a „szentek és tökéletesek” csak „jó gyümölcsöt” teremhessenek? Sőt, mi több, a zavargást okozó személyek vezetői miért nem várják el a tisztességes, hivatalos, ellenőrizhető és törvényes anyagi támogatást egy általuk alapított saját szervezettől? Hiszen szerintük így fog befejeződni teljes mértékben és nagyon hamar az „igazi mű”.

A Bibliában az egyház egyedi, mint ahogy Alapítója, Jézus is egyedi. Ezért ha valaki arra a következtetésre jut, hogy a Hetednap Adventista Egyház hitehagyó lett, akkor vajon nem lenne erkölcsös és méltányos válaszolnia a felszólításra: „Fussatok ki belőle”? Hiszen nem tisztességes az Úr előtt, és jóézésről sem tesz bizonyosságot, ha valaki az egyház tagja, de szembehelyezkedik a szabályokkal, és gyalázza a szervezetet. Hogy lehet úgy adventistának lenni, hogy bár az egyház tagja vagy, közben rosszindulatúan vádolod, és állandó ellenségeskedésben vagy a törvényesen alapított szervezet küldetésével és tekintélyével?

„Jaj, testvér!” – mondta nekem nemrég a zavargások egyik híve. – *„De hát mi nem akarunk más egyházat. Nekünk küldetésünk van az egyházban, amelyet szeretnénk tisztának és az Úr eljövételére felkészültnek látni. És ön jól tudja, hogy vannak súlyos problémák, amiket orvosolni kellene, ám senki sem foglal állást.”* Sikamlós és mérgezett ez a fondorlatosan megfogalmazott ítélet. Való igaz, hogy az egyház nagy általánosságban és sok tekintetben nem olyan, amilyennek lennie kellene. Csakhogy a megjobbítási procedura nem lett újító lelkületű emberek kényére-kedvére bízva. *„Az Úrnak népe van, és az Úr vezeti népét. Noha bizonyára vannak helytelenségek az egyházban, Jézus nem helyezte téged a kormányrúdhhoz, hogy vezesd az egyházat. Ha nem változtatod a magatartásodon, nem üdvözülhetsz.”* (Szemelvek, 2. köt., 83. o.).

Épp ezen a ponton derül fény a zavargást okozó veszélyes voltára. A helyreigazításra vonatkozóan nem hallgatnak a pontos és érthető bibliai tanácsra. A Szentírás nem enged teret a függetlenségnek vagy újításnak a bűnök, vétkek vagy hitalapelvei problémák tekintetében. A lelki félreisiklások kijavítása érdekében Jézus Krisztus határozott és egyszerű, mindenki számára érthető szabályokat fektetett le. És ezen szabályok tiszteletben tartása közvetlen összefüggésben van a megtéréssel és a keresztény méltósággal!

Az egyházban bármiféle helyreigazítással kapcsolatban már kezdetben fel kell tenni az egyszerű és egészséges kérdést: hogyan igazítana helyre

Jézus Krisztus, és hogyan igazítana helyre Sátán? E két tekintély között lényeges, végleges és nyilvánvaló módszertani különbségek vannak. Tehát a hibák kezelésére választott procedura jól mutatja, hogy melyik úrral szövetségünk! Bővítsük ki ezt a gondolatot.

a. **Jézus Krisztus** példája és tanítása által rámutatott, hogy a vétek elsősorban az elkövetőre tartozik, a személyére korlátozódva kell a helyreállításra törekednünk, de semmi esetre sem a nyilvánosság bevonásával, hanem „négy szemközt” (Mt 18:15-17; Gal 6:1-5; 1Pt 4:8; Jak 5:20 stb.). Vajon a zavart keltő személyek nem ismerik ezeket a Jézus által elrendelt szabályokat? De igen, bizonyára ismerik! Akkor miért hagyják szándékosan figyelmen kívül? Egyszerűen azért, mert pontosan tudják, hogy ha engedelmessé válna a szent rendelkezéseknek, azonnal köddé válna a „munkaterületük”, s ezzel együtt híveik és a „Tárháztól” eltérített pénzalapok is.

b. Az **„atyafiak vádolója”** és szövetségesei nem érdekeltek a bűnös lelki helyreállításában, és abban sem, hogy utánaérezzek, a valóságban a dolgok megfelelnek-e állításainak. Egyetlen érdekük egyhangúan ítélni, besározni, hiteltelenné tenni és elbátortalanítani. Úgy tesznek, mintha nem ismernék az egyház Jézus Krisztus által elrendelt határozott szabályait. A zavargásokban megöregedett „Vádolónak” és szövetségeseinek saját módszerük van: folyamatosan valós vagy képzelt hibák után kutatnak, majd „felfedezéseiket” minél zajosabban megszelleztetik a nyilvánosság előtt, hogy lehetőség szerint minél több embert felzaklassanak. Egyáltalán nincs lelkifurdalásuk, nem érznek lelki fájdalmat amiatt, hogy Krisztus testét gyalázzák.

Ha szeretjük Megváltónkat, Jézust, és Vele köztünk szövetséget, szeretni fogjuk a vére által megváltott embereket is. *„Sokan elgyengültek és elcsüggedtek az élet nagy harcában, akiket egy vidám, bátorító szó megerősített volna, hogy győzzenek. Sohase legyetek szívtelemek, hidegek, részvételek és hibakereső ítélezők! Sohase vesztetek el egy alkalmat se, hogy oly szavakat szóljatok, amelyek bátorítanak és reménységet nyújtanak. Mi nem mondhatjuk meg, mily messze terjedő befolyást árasztanak kedvességünk gyengéd szavai, krisztusi erőfeszítéseink, hogy megkönnyítsük mások terheit. A tévedőt csak az alázatosság, szelídség és gyengéd szeretet lelkületével állíthatjuk helyre.”* (Tanácsok a gyülekezetnek, 255. o.). ■

Pavel Burlacu, nyugalmazott lelkipásztor

KRISZTOLÓGIAI VÁLASZÚT 1952-BEN

Folytatjuk az „utolsó nemzedékkel” kapcsolatos két krisztológia bemutatását. Az előző cikkben megfigyelhettük Rebok és Nichol testvér előzetes közbelépéseit 1949 és 1952 között, akik aggodva néhány a Jézus emberi természetére vonatkozó reprezentatív írásunkban szereplő megfogalmazás miatt, tompították az illető kifejezések „élet”. Jelen számunkban azokra a körülményekre összpontosítunk, amelyek elősegítették a változást az adventista krisztológiában 1955 és 1957 között.

A változást elősegítő körülmények

F. D. Nichol és D. Rebok voltak a Jézus emberi természetére vonatkozó teológiai kijelentések újrafogalmazásának kezdeményezői, amint láthatuk, visszafogottan, mindössze enyhítve mindazt, amit értelmezhetőnek hittek. Leroy E. Froom, Walter E. Read, Roy A. Anderson és a Generál Konferencia Bizottságának többi tagja, akik együtt elfogadták az új krisztológiát, fel voltak készülve a döntő változásra a Jézus emberi természetére vonatkozó hitvallás megfogalmazásában. Természetes módon készek voltak szentderd adventista hitalapelveként is támogatni az új krisztológiát az evangélikusokkal 1995–1996-ban folytatott párbeszéd során.

A tény, hogy kezdeményezésüket a Generál Konferencia akkori Bizottsága tagjainak többsége támogatta, nemcsak azt a bizalmat igazolta, aminek Isten ezen emberei örvendtek, hanem azt a tényt is, hogy nem ők voltak az egyedüli vezetők, akik rokonszenveztek az új krisztológiával. Az adventista kiadványok purifikációjára törekedtek, hiszen az adventizmus imázsa mint keresztény üzenet forgott kockán, a helyes keresztény hit kérdése, magának a Hetednap Adventista Egyháznak a megítélése, különleges küldetésével együtt. Igaz, hogy Krisztus által üdvözülünk, és nem a krisztológia által, de krisztológiai értelmezésünk gyakran befolyásolja a hitéletünket reményeivel és eszményeivel együtt.

Az egyház megítélése miatti indokolatlan aggodás helytelen hozzáállás volt. De ne feledjük, hogy még Jakab és Pál apostol is elkövette ugyanazt a hibát, az egyház megítélését fontosabbnak tartva a zsidók előtt annál a valóságnál, amit a terpen prédikáltak (Cselekedetek 21:18–26). Ahhoz, hogy helyesen megértsük ezeknek a vezetők-

nek az indítékait, és ne ítélkezzünk felettük keményen, elemeznünk kell azokat a körülményeket, amelyek elősegítették ezt a változást. A hagyományos adventista krisztológiának 1955-ben két nagy kihívással kellett szembenéznie:

1. 1955 januárjában az evangélikus sajtó kritizálni kezdte az adventistákat amiatt, hogy szerintük „lejáratták Krisztus személyét és munkásságát”, azt tanítva, hogy „magára vette elbukott, bűnös természetünket”.¹ Ez az egyházunk imázsát ért támadás természetes módon felingerelte azok érzékenységét, akik tisztségükből kifolyólag kötelességüknek érezték megvédeni egyházunk jó hírnevét.

2. Ugyanebben az évben (1955) a White Alapítvány archívumában felfedeztek egy levelet, amelyet 1895-ben Ellen White írt William Baker misszionáriusnak, aki Ausztráliában végzett szolgálatot. E magánjellegű levelében Ellen White kijavította Bakert, és azt tanácsolta, legyen nagyon figyelmes, amikor nyilvános előadásában Jézus emberi természetéről beszél: még csak ne is sugallja, hogy Jézus rendelkezett a mi bűnös hajlamainkkal.

Nyilvánvaló, hogy Ellen White William Bakernek címzett levelének felfedezése gondviselészerű volt, az evangélikusok részéről indított támadások kontextusában. Véleményünk szerint a levél meghatározó befolyást gyakorol a változás érdekében, ezért szükséges közelebről is megvizsgálunk a tartalmát.

A VÁLTOZÁS KÖVETKEZMÉNYEI FLORIN LAIU

IGAZ, HOGY KRISZTUS
ÁLTAL ÜDVÖZÜLÜNK, ÉS
NEM A KRISZTOLÓGIA
ÁLTAL, VISZONT KRISZTO-
LÓGIAI ÉRTELMEZÉSÜNK
GYAKRAN BEFOLYÁ-
SOLJA A HITÉLETÜNKET
REMÉNYEIVEL ÉS ESZ-
MÉNYEIVEL EGYÜTT.

Ellen White levele Bakernek

1895-ben Ellen White egy rendkívül szép és érdekes, 19 oldalas levelet írt William L. H. Baker lelképásztornak², amelyet helyszűke miatt itt nem közölhetünk teljes terjedelmében, de azért sem, mert a levél számos olyan témát is érint, ami minket most nem foglalkoztat.³ Kizárólag azokat a paragrafusokat közöljük, amelyek Jézus emberi természetével foglalkoznak. Miután bátorítja Bakert – aki csüggedt volt a munkája során megélt kudarcok miatt –, és tanácsokkal látja el a gyermeknevelést, a lelkési szolgálatot és általában a prédikálást illetően, Ellen White hirtelen a következő témát közelíti meg:

„Légy figyelmes, rendkívül figyelmes, amikor Krisztus emberi természetéről beszélsz. Ne úgy mutasd be Őt a hallgatóság előtt, mint aki hajlamos volt a bűnre. Ő a második Ádám. Az elsőt Isten tisztának, büntelennak teremtette, a bűnnek egyetlen nyoma sem volt rajta. Isten képét viselte magán. Ő eleshetett, és el is esett, mivel áthágta a törvényt. A bűn miatt utódai az engedetlenségre való veleszületett hajlammal látták meg a napvilágot. Krisztus azonban Isten egyszülött Fia! Magára vette az emberi természetet, és minden szempontból megkísértetett, ahogy csak az emberi természet megkísérthető. Vétkezhetett volna; elbukhatott volna, de egy pillanatig sem volt benne rosszra való hajlam!

A pusztában kísértések támadását kellett kiállnia, akárcsak Ádám az Édenben.

Baker testvér! Kerülj minden olyan a Krisztus emberi természetével kapcsolatos témát, amelyet tévesen értelmezhetnek. Az igazság útja nagyon közel áll a téves feltételezés ösvényéhez.⁴ Krisztus emberi természetének témáját elemezve, vigyáznod kell minden egyes kijelentésedre, nehogy a szavaidat egyesek félreértelmezzék, és ily módon gyengítsd, elhalványítsd a Megváltónk természetére vonatkozó tiszta felfogást. Születése Isten csodája volt; mivel, ahogy az angyal mondta: „És íme fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét Jézusnak. Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; és uralkodik a Jákob házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen.” Majd Mária így szólt az angyalhoz: „Mi módon lesz ez, holott én férfit nem ismerek? És felelvén az angyal, monda néki: A Szentlélek száll tereád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is, szentnek hivatik, Isten Fiának.”

Ezek a szavak egyetlen emberi lényre sem illenek, kivéve Isten Fiát. Soha, semmilyen körülmény között ne adj okot arra, hogy az emberek azt higgyék, Krisztusnak hajlama lett volna a romlottságra, vagy hogy valamiképpen engedett volna a romlottság kísértésének. Minden tekintetben megkísértetett, ahogy bármely ember megkísértetik, Ő mégis szent volt. Megmagyaráz(hat)atlan titok a halandó ember számára az, hogy Krisztus mindenben megkísértetett, mégsem vétkezett. Krisztus testet öltése titok volt, és az is marad. Amit kinyilatkoztatott Isten, számunkra és gyermekeink számára nyilatkoztatotta ki. Őrizkedjünk attól, hogy Krisztust csupán emberként mutassuk be, olyannak, mint aki egy volt közülünk, mert ez nem igaz! Nem szükséges tudnunk pontosan a pillanatot, amikor isteni mivolta egyesült az emberivel. Rendíthetetlenül kell állnunk a Sziklán, Jézus Krisztuson, akit Isten nyilatkoztatott ki az emberiség számára.

Észrevettem, hogy veszély leselkedik ránk abban, ahogy némely a végtelen Isten Fia emberi természetére vonatkozó kérdést megközelítünk. Megalázta magát, amikor emberi formát vett fel, hogy megérthesse az embert támadó kísértések erejét.

Az első Ádám elesett: a második Ádám a legelviselhetlenebb körülmények között is erősen belekapaszkodott Istenbe és az Ő szavába, és az Atya jóságába, irgalmába és szeretetébe vetett hite egy pillanatig sem ingott meg. „Meg van írva” – ez volt Jézus fegyvere Sátán ellen, azaz a Lélek kardja, melyet minden embernek használnia kell. „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije.” Krisztus egyetlen alkalommal sem lépett a Sátán területére, hogy előnyhöz jutathassa. Sátán semmit sem talált Krisztusban, ami a kísértései sikerére lelkesítette volna.

Tanítókként szükségünk van megértenünk, hogy Urunk célja az volt, hogy mindenben, amit tanított, egyszerűsítse az erkölcsi létezés természetének és szükségességének megértését, amelyért Isten, az Ő Fia által, mindent a rendelkezésünkre bocsátott, hogy az ember így Jézus Krisztus munkatársává válhasson. Ezt kéri Isten, és ennek a célnak az eléréseért kell dolgozniuk az evangélium szolgáinak, mind a nép nevelésében, mind az Ige szolgálatában.

Sok olyan témával foglalkozunk, amely nem szükséges a hit tökéletesítése szempontjából. Nincs időnk mindenikük tanulmányozására. Sok olyan téma van, ami átlépi az emberi megértés korlátait. Az isteni igazságokat nem

KRISZTUS ISTEN
EGYSZÜLÖTT FIA!
MAGÁRA VETTE
AZ EMBERI
TERMÉSZETET,
ÉS MINDEN
SZEMPONTBÓL
MEGKÍSÉRTE-
TETT, AHOGY
CSAK AZ EMBERI
TERMÉSZET
MEGKÍSÉRTHETŐ.
VÉTKEZHETETT
VOLNA, ELBUK-
HATOTT VOLNA,
DE EGY PILLA-
NATIG SEM VOLT
BENNE ROSSZRA
VALÓ HAJLAM!

azért fogadjuk el, hogy belekényszerítsük azokat limitált értelmünk keretei közé, majd pedig magyarázzuk őket. A kinyilatkoztatás azért tárta fel az igazságokat, hogy a végtelen Isten szavaiként fogadjuk be azokat. Miközben minden buzgó keresőnek kutatnia kell az igazságot, úgy, ahogy az Jézusban ki lett nyilatkoztatva, vannak még le nem egyszerűsített dolgok, kijelentések, amelyeket az emberi elme nem foghat fel, nem érthet meg anélkül, hogy ne hajlana emberi számítások és magyarázatok felé, melyek nem bizonyulhatnak élet illatának az életre.”

Ellen G. White a levelében azt tanácsolja Bakernek, hogy prédikátor lévén fektessen hangsúlyt a lényeges igazságokra, és szorgalmazza azok gyakorlatba ültetését. Azokról az igazságokról van szó, amelyek az üdvösségre vonatkoznak – ezeket nagyon világosan és határozottan kell bemutatni. Majd szemléltetésképpen a gazdag ifjú példáját említi, amelynek kapcsán kidomborítja, hogy az örök élet elnyerése feltételhez kötött: „Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat”, beleértve a legátfogóbbat is: „Szeresd felebarátodat, mint te magadat!” (Máté 19:16–21). Majd prófétanőnk ekképpen folytatta:

„Következésképpen senki se mondja, hogy nincsenek feltételei az üdvösségnek. Határozott feltételei vannak, és minden embernek az a komoly feladata, hogy szorgalmasan kutassa az igazságot Isten Igéjében. Az üdvösség elvesztésének veszélye előtt ismernünk kell az előírt feltételeket, melyeket az élet adományozója azért tárt fel, hogy megmentsen minket. Minden bizonytalanságunk, ha emberek beszédeire hallgatunk, és megengedjük, hogy a világ hullámai és áramlatai magukkal sodorjanak. Önző kényelemszeretünk és közönyösségünk által veszélybe sodorjuk saját és mások üdvösségét. Szorgalmasan tudakoznunk kell az Úr akaratát!”

A levélből megérthetjük, hogy Baker lelkipásztor tévedett, amikor olyan témákat is bemutatott,

amelyeket a valóságban egyetlen emberi elme sem magyarázhat meg. Ezek között a témák között volt Jézus emberi természetének kérdése is, melynek kapcsán Baker „gonosz hajlamokról” beszélt, amit a hallgatóság tévesen értelmezhetett. Ellen White még több figyelmet és kiegyensúlyozottságot javasolt, hozzátéve, hogy fontos a kérdés gyakorlati szempontjaival foglalkozni. Prófétanőnk ugyanakkor azzal érvelt, hogy Jézus a második Ádám, aki születésétől fogva különbözött tőlünk, és ott győzedelmeskedett, ahol az első Ádám elbukott.

Egy levél elolvasása nem mindig elegendő a kérdés megértéséhez, és a valóság az, hogy nem tudjuk pontosan, mi volt Baker azon kijelentése Jézus emberi mivoltáról, amit Ellen White kifogásolt. Amint az előző cikkeinkben láthattuk, több adventista szerző 1888 és 1950 között széles körben terjesztett az adventizmusban egy olyan gondolatot, amely vagy durva tévedés volt, vagy pedig az „igazság”, amelyről prófétanőnk itt kijelentette, hogy „nagyon közel áll a téves feltételezés ösvényéhez”.

Függetlenül attól, hogy mi volt a probléma Baker kijelentéseivel, és pontosan milyen természetű volt Ellen White korrigálása (kérdések, melyek máig vitatottak), érthető, hogy e levél felfedezésének a White Alapítvány archívumában, éppen 1955-ben, amikor oly nagy szükség volt rá, biztos hatása volt az evangélikusokkal folytatott párbeszéd résztvevőire.

Befejezés

Megválaszolatlan maradt néhány kérdés: vajon fel volt-e készülve az Egyház az ő teljességében arra, hogy megtisztítsák attól, amit teológusai hitalapelvei konkolyként értelmeztek? Kik voltak azok a teológusok és osztályvezetők, akik a változás érdekében cselekedtek? A témát folytatni fogjuk, és továbbhaladunk a krisztológiai változás történetének útján. ■

Florin Lăiu, a cernicei Adventus Egyetem tanára

1. Vö. L. E. Froom, *Movement of Destiny*, Review and Herald Publishing Association, Washington DC., 1971: 468–472. o. Vö. E. Shuyler English-nek az *Our Hope* (Philadelphia, 1955. január) című kiadványban megjelent jegyzetét. Ugyanabban az évben elkezdődött a párbeszéd az evangélikus vezetőkkel, Martinnal és Barnhouse-szal.

2. William L. H. Baker 10 éves korában lett adventista, szüleivel együtt. 24 évesen alkalmazta a Pacific Press adventista kiadó munkáját, majd öt évvel ezután misszionáriusként Ausztráliába küldték, hogy ott támogassa a kiadó munkáját. Emellett azonban Baker evangelizált is Ausztráliában. Amikor megkapta Ellen White hosszú levelét (1895), Tasmania szigetén dolgozott. 1897-ben Baker az ausztráliai New South Wales Egyházterület elnöke lett, a helyettese pedig William C. White volt, akivel már 1893 óta levelezett és együttműködött. Ezt követően újabb ausztráliai konferenciák elnökeként szolgált. 1914-ben bibliatanárnak nevezték ki az Avondale Főiskolán, majd ezután Sydney-ben dolgozott evangélistaként. 1922-ben tért vissza hazájába, ahol főiskolai bibliatanárnak és szanatóriumi káplánként dolgozott egészen 1933-ban bekövetkezett haláláig.

3. A Bakernek írt levél (*Letter 8*, 1895, kelt Sunnyside-ban, Cooranbong, New South Wales, Ausztrália) megtalálható a *Manuscript releases*-ben, no. 1002 (13MR 13–29). Sajnos ezeket a kézirat-gyűjteményeket csak később publikálták, román nyelven pedig nem léteznek (magyar nyelvre lefordítottak néhány kötetet; letölthetők itt: https://white-konyvtar.hu/mind_szerk_megj.)

4. *Presumption* (angol, feltételezés, gyanú, valószínűség, önteltség, hiúság)

MIKÖZBEN MINDEN BUZGÓ KERESŐNEK KUTATNIA KELL AZ IGAZSÁGOT, ÚGY, AHOGY AZ JÉZUSBAN KI LETT NYILATKOZTATVA, VANNAK MÉG LE NEM EGYSZERŰSÍTETT DOLGOK, KIJELENTÉSEK, AMELYEKET AZ EMBERI ELME NEM FOGHAT FEL, NEM ÉRTHET MEG ANÉLKÜL, HOGY NE HAJLANA EMBERI SZÁMÍTÁSOK ÉS MAGYARÁZATOK FELÉ, MELYEK NEM BIZONYULHATNAK ÉLET ILLATÁNAK AZ ÉLETRE.

UTAZÁS AZ ÚR IGÉJÉBEN

A. Folytatjuk a Szentírás tanulmányozását Pál apostol leveleivel: Róm 1–16; 1Kor 1–16; 2Kor 1–13; Gal 1–6, valamint Eféz 1–6.

1. Pál az egyik kis prófétát idézi, amikor kijelenti: „Miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” Ki volt ez a próféta?

- Habakuk
- Hóseás
- Mikeás

2. Korinthusiakhoz intézett első levelében Pál beszél a nő ékességéről. Miről is van szó?

- hosszú haj
- táska
- cipő

3. Korinthusiakhoz intézett második levelében meg van említve, hogy az apostol életét úgy mentették meg, hogy éjszaka egy kosárban leeresztették a kőfalról. Melyik városról van szó?

- Damaszkusz
- Antiókhia
- Lisztra

4. Mi a Szentlélek gyümölcse?

- viszálykodás
- falánkság
- szeretet

5. Melyik az első olyan parancsolat, amely ígéretet is tartalmaz?

- légy jó
- mindent egyél meg
- tiszteld atyádat és anyádat

B. A betűk helyettesítésével fedezd fel az ígéretet, és tanuld meg kívülről!

O = X; E = C; É = Q; Ö = V

HXGY JXL LCGYCN NQKCD DXLGXD QS
HXSSZÚ QLCTŰ LQGY C FVLVDN.

(Eféz 6:3)

Helyes válaszok: A. 1) Róm 1:17 – a – Habakuk; 2) a – 1Kor 11:15; 3) 2Kor 11:32–33; 4) c – Gal 5:22; 5) c – Eféz 6:2–3

**A NYÁJ
BARÁNYKÁI**
ALINA
CHIRILEANU

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztá-
lyának aligazgatója

TÖBB MINT LELKIISMERETESSÉG

Miközben a hívők azt cselekszik, ami szerintük meg-
egyezik Isten akaratával, igyekeznek minél előbb és
a lehető legjobban megismerni az Ő tervét. Erről
a Szentírás biztosít bennünket: „Ha valaki cselekedni
akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról...” (Jn
7:17). De hogyan reagálunk, amikor szinte minden ke-
resztény sokat tud Isten akaratáról, mégis csak kevesen
cselekszik azt? Ha az élet minden döntése az *azonnali*
mennyei vezetéshez igazodna, vajon szükség lenne még
az ítéletre?

Istent gyakran titkok leple mögé rejtjük, hangja pe-
dig idegenként hangzik elménk és szívünk számára.
Megtanultunk engedelmessé válni minden „én-nek”, ki-
véve természetesen Isten „Én-jét”. Lelkiismeretünk nem
törvényhozó testület, ami képes lenne megtanítani arra,
amit tennünk kell, hanem inkább egy megelőző ügynök-
ség; nem vezetés, hanem fékezés; nem út, hanem korlát.

Mindenképpen Isten akaratának és a mennyei veze-
tésnek a megismerésére van most szükségünk. Isten aka-
rata sokkal magasabb annál, amit az ember hinni vél
rőla. A Törvény Tekintélye iránti engedelmisségünk Isten
iránti szeretetünket fejezi ki. Az isteni vezetésnek
nem az a célja, hogy bizonyos utasításokhoz igazítson
bennünket, hanem az, hogy Krisztus képmásának pél-
dáját kövessük. Pál mondja, hogy „akiket eleve ismert,
eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához ha-
sonlatosak legyenek” (Róm 8:29).

Hagyatkozunk a Szentírás vezetésére és az imára, és
tanuljuk meg a rendelkezéseket magyarázni és alkalmazni.
Nem csupán a célokat kell megtanulnunk, hanem hasz-
nálunk kell a célok eléréséhez szükséges eszközöket is.
„Az Írásokból ismerjük meg teremtetésünk célját, és azt,
hogyan milyen módon érhetjük el ezt a célt. Megtanuljuk,
miként jobbját meg bölcsen mostani életünket, és ho-
gyan biztosítsuk magunknak az örök életet. Egyetlen
más könyv sem képes eloszlatni a lélek kételyeit és be-
tölteni a szív sóvárgását. Emberek fölemelkedhetnek az
elesettség legnagyobb mélységeiből, a büntelen angyalok
társaivá és Isten fiaivá lehetnek, ha megismerik Isten sza-
vát és követik is azt.”¹

Közvetlen, aktív és azonnali vezetés

Napjainkban menny és föld lázasan várja a Lélek által
vezérelt, Lélekkel betöltekezett és a Lélek által megerősít-
ett emberek megjelenését. Csupán a Lélek *közvetlen,*
tevékeny és azonnali vezetése azonban nem elegendő. El

kell sajátítanunk a Lélek *közvetlen,*
aktív és azonnali vezetésének ismeretét is, amely az *egybegyűlteknél*
adatott. Bölcs dolog egymást bátorítani a böjtölésre, az imádkozásra
és a közös imádatra, mígnem meg-
értjük Isten tervét.

A Bárány alattvalóiból álló had-
sereg katonái a teljes, belülről kifelé
irányuló változási folyamat közös-
ségét alkotják, olyan népét, amely-
nek eltökélt szándéka az evangé-
liumi elvárások szerint élni az elvi-
lágiasodott társadalomban. Ők sze-
lídségben törtető, alázatosságban
hatalmasak, hosszútűrésében győ-
zedelmesek.

Imádkozatok mennyei vezetésért!

„Az utca zajában, a mindennapi üzleti ügyek intézése
közben is fohászokodhatunk és kérhetjük Isten vezeté-
sét.”² Luther szavai emlékeztetnek: „Ó, bárcsak... a nem-
zet együttétűen, teljes szívből kiáltana Istenhez! Mi-
csoda erőt és hatalmas segítséget eredményezne ez az
ima! Történhetne egyáltalán ennél rémisztőbb a gonosz
lelkekkel? Milyen nagy munkát lehetne elvégezni a föld-
dön? Hiszen Krisztus földi egyházának nincs nagyobb
ereje azon közös ima erejénél, amely a támadások alatt
hangzik el. Csak az örökkévalóság fogja napfényre hozni
az emberiség történelmének nagy fordulópontjai, a kor-
szakok során a sorsdöntő emberi határozatok pillanatai-
ban elmondott imák hatásait. Bármilyen is mondanak a ke-
resztény életéről, annak gyökereit a hatékony imában kell
keresni.”³

Az ima magasabb sorsra ébreszti az embert. És az
éber emberek alkotta közösség, amely az apostoli mintát
követi, Isten népének igazi gyülekezetét képezi. Imádko-
zom, hogy Mindenható Atyánk napjainkban is folytassa
népe egybegyűjtését, és hazavezessen bennünket. ■

**A LÉLEK
VEZETÉSE
STEFAN
TOMOIAGA**

**„BIZONY EZ
AZ ISTEN
A MI ISTENÜNK
MINDÖRÖKKÉ,
Ő VEZET MINKET
MINDHALÁLIG!”
(ZSOLT 48:15)**

1. *Üzenet az ifjúságnak*, 264. o.
2. *Jézushoz vezető út*, 99. o.
3. Luther, *Works*, Erlangen Kiadó, XVI. kiadás, 171. o.

Stefan Tomoiagă, a Romániai Unió elnöke

„A munkások helyesen kiképzett és jól felszerelt serege milyen hamar elvihetné a megfeszített, feltámadt és nemsokára eljövendő Megváltó üzenetét az egész világra!”

Előtted az élet, 271. o.

01 PRÓFÉTA A MAI NEMZEDÉK SZÁMÁRA

Joakim Hjortland, Norvégia

Meghívunk, hogy fedezzük fel újra együtt Ellen G. White biblikus prófétálási ajándékát.

„Ahogyan a vég közeleg, és terjed a világnak szóló utolsó figyelmeztetés, egyre fontosabbá válik, hogy az igazság elfogadói pontosabban megértsék a bizonyágtételek természetét és hatását! Ezért Isten gondviselése már a legelejétől kezdve összekapcsolta a bizonyágtételeket a harmadik angyal üzenetének hirdetésével.”

Bizonyágtételek, 5. köt., 654. o.

A GYERTYATARTÓ ELŐTT FEB. 15. 19:00

A SZENT KENYEREK ASZTALA ELŐTT FEB. 16. 09:00

A TÖMJÉNEZŐ OLTÁR ELŐTT FEB. 16. 16:00

03 AZ AGY EGÉSZSÉGE A SIKER EGYIK FONTOS TÉNYEZŐJE

Terri & Ernst Zwiker, Svájc

A jelenlegi, posztmodern társadalomban keresztényekként, akik hiszünk Jézus közeli eljövételében, arra vagyunk elhívva, hogy különüljünk el korunk tendenciáitól. A hagyományok és a rossz szokások veszélyesek lehetnek. Tudatában kell lennünk a ránk leselkedő veszélyeknek. Ezért tehát az agy egészsége – Krisztus segítségével – a sikeres élet legfontosabb tényezője.

JAN. 18. 19:00 A LEGFONTOSABB AJÁNDÉK

JAN. 19. 09:00 AZ UTOLSÓ NAGY ÁMÍTÁS ISTEN EGYHÁZÁBAN (I)

JAN. 19. 11:00 ELLEN WHITE: A VIDÁM EMBER

JAN. 19. 16:00 AZ UTOLSÓ NAGY ÁMÍTÁS ISTEN EGYHÁZÁBAN (II)

02 KRISZTUS A SZENTÉLYBEN

Noel Chitate, Nagy-Britannia

A Jelenések könyve bemutatja Jézus munkáját, amit a Föld történelmének végső jelenetei alatt végez. Közeleg az idő, amikor a nagy küzdelem véget ér, és eközben Krisztus egy pontosan meghatározott útvonalat jár be a mennyei szentélyben. Várunk, hogy együtt tanulmányozzuk át alaposan a szentély és a próféciaik jelképeit, és fedezzük fel azt a szolgálatot, amelyet jelenleg a királyok Királya végez.

MÁR. 15. 19:00 A CSALÁDOK FONTOSSÁGA
A nehézségektől a boldogságig
Hogyan válasszunk megfelelő társat?

MÁR. 16. 09:00 A MOTIVÁCIÓ ÉS A VÉGIDŐ
Homloklebeny – a kulcsfontosságú tényező
Belső és külső motivációk

MÁR. 16. 16:00 ÉRZELMI INTELLIGENCIA
Öt fontos lépés
Hogyan fejlesszük érzelmi intelligenciánkat?

0754.390.183

HERGHELIA MISSION SCHOOL
Life changing experience

REVIVAL WEEKENDS

2019

Herghelia Mission School

55709

Mezőmésesi Életmód Központ

scoalaherghelia.ro/events